

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐξά-
μηνη δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
Ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, Ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐσοῦ ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὸς ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 1 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 18

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ λίγες στιγμῆς.

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ σωστή, εἶπε στὸ τέλος. Πρῶ-

τα ἀπ' ὅλα, γιὰτὶ δὲν θὰ μᾶς δεχθοῦν ἕμέσως, κι' ἔπειτα γιὰτὶ ὁ ἀντιδασιλεὺς ἔχει ἕνα πλῆθος ἀσχολίες καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ μὴν ξέρῃ καν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου. Θὰ κάνῃ ἔρευνες, θὰ συγκεντρώσῃ διάφορες πληροφορίες μὰ αὐτὸ θὰ πάρῃ καιρὸ. Δοιπὸν ἂν ὁ πατέρας σου ἔχει ἐγκατασταθεῖ στὸ Δελχί, ἔμελλε θὰ τὸν βροῦμε πρὶν ἀπὸ τὸν ἀντιδασιλεῖα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ἡ Σότζια. Ἐνα μεγάλο ἐμπορικὸ, εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ εὐκόλως μπορεῖ νὰ βρεθῇ, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ βρισκεται στὸν μεγάλο δρόμο.

— Ἄλλωστε, εἶπε ὁ Κεσάμπ, ἂν δὲν βροῦμε γρήγορα αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε, ἔχουμε πάντοτε καιρὸ νὰ πάμε στὸ παλάτι.

Ἡ Μαίρη παραδέχθηκε πὺς αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν οἱ σύντροφοὶ τῆς ἦταν πολὺ λογικά, κι' ἔτσι τὸ ἀμάξι συνέχισε τὸν δρόμο του.

Δίχως νὰ διστάσῃ ὁ Κεσάμπ ὁδήγησε τὸ ἀλογό του στὸν μεγάλο δρόμο.

— Δὲν θὰ ψάξουμε καὶ πολὺ, σκέφθηκε. Ἡ τὸ μαγαζὶ θὰ βρισκεται σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, ἢ ὁ σαχιμπ δὲν βρισκεται στὸ Δελχί.

Ἄφου ἔκανε αὐτὴ τὴν σοφὴ σκέψη, ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ γύρω του προσεκτικὰ.

Ἡ Σότζια καὶ ἡ Μαίρη δὲν μιλοῦσαν. Ἦταν καὶ οἱ δύο τους τόσο τα-

Ἐνας Ἰνδὸς στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα (Σελ. 205, στ. γ')

ραγμένους, ὥστε τὰ λόγια δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἐξαφνα ὁ Κεσάμπ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὺς βρήκαμε αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε.

— Ποῦ τὸ βλέπεις; ρώτησε ἡ Μαίρη.

— Στὴ γωνιά τοῦ παρακάτω δρόμου, ἀπάντησε ὁ Ἰνδὸς, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Κι' ἐγὼ τὸ βλέπω! εἶπε ἡ Σότζια.

Κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς φίλης τῆς, χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξη.

Σὲ δύο λεπτά τὸ κατασκοπισμένο ἀμάξι σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα θαυμάσιο ἐμπορικὸ κατάστημα, ποὺ ἡ πολυτέλειά του ἔκανε χτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὰ ταπεινὰ καὶ φτωχικὰ γειτονικὰ μαγαζάκια. Ἐνας Ἰνδὸς στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα γιὰ νὰ ὑποδέχεται τοὺς πελάτες.

— Πὺς τὸν λένε τὸν σαχιμπ ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ μαγαζὶ; ρώτησε ὁ Κεσάμπ.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν κοίταξε μ' ἐκπληξῆ.

— Γιατί ρωτᾷς; ρώτησε καχύποπτα.

— Γιατί ψάχνω νὰ βρῶ κάποιον.

— Πὺς τὸν λένε αὐτὸν ποὺ γυρεύεις;

— Κύριο Οὐτλουν.

— Καὶ τί τὸν θέλεις;

— Θέλω... νὰ τοῦ παραδώσω τὴν κόρη μου.

Ὁ Ἰνδὸς ἄλλαξε ἀμέσως τρόπον κι' ἔκφραση.

— Ἐδῶ βρισκεται ὁ σαχιμπ ποὺ ζητᾷς, εἶπε. Ἀκολούθησέ με.

Ἡ Μαίρη εἶχε πηδῆσει

κιάλας από τ'αμάξι κι' έτοιμαζόταν να μπη μέσα στο κατάστημα, όταν ένας Εθρωπαίος που είχε ιδεί από μέσα τους δυο να συζητούν ζωηρά, βγήκε έξω να ιδη τι συμβαίνει. Έρριξε μια ματιά στους νεοφερμένους κι' εξαφην κλονίστηκε. Έγινε χλωμός σαν το κερι και αναγκάστηκε να κολυμπήσει στην πόρτα για να μην πέση κάτω.

— Κόρη μου! φώναξε με μια φωνή που έκανε όλους να δακρυσουν. Παιδί μου! Κορούλα μου!

Η Μαίρη βρισκόταν κιάλας στην άγκαλιά του.

Λίγα λεπτά έμειναν έτσι, με τον λαϊμό σφιγμένον, από την συγκίνηση, μη μπορώντας ναρθώσουν ούτε λέξη.

Πρώτος συνήλθε ο κύριος Ουίλσον.

— Δέν πρέπει να σε ιδη τώρα ή μητέρα σου, είπε. Η ξαφνική χαρά μπορεί να την σκοτώση.

— Γιατί; Είναι άρρωστη;

Ο κύριος Ουίλσον δέν απάντησε άμέσως. Πήγε πρώτα κοντά στον Κεσάμπ και του έσφιξε το χέρι με τέτοια δύναμη, που κόντεφε να του σπάση τα δάχτυλα.

— Ποιά είναι αυτό το καρίτσι; ρώτησε ύστερα δείχνοντας τη Σότζια.

— Είναι ή φιλενάδα μου, έκανε ή Μαίρη. Θα την κρατήσουμε μαζί μας, πατέρα, γιατί μ' αγαπάει σαν αδελφή.

— Δίχως άλλο, απάντησε ο πατέρας της.

— Η μαμά είναι άρρωστη; ρώτησε πάλι ή Μαίρη με αγωνία.

— Είναι κάπως άδιάθετη... Μην άνησυχείς!... Θα γίνη άμέσως καλά, μόλις μάθει πως βρέθηκες. Μά πρέπει να την προστομασουμε σιγά-σιγά για τούτη τη μεγάλη χαρά.

Ο Κεσάμπ και ή Σότζια είχαν κατεβεί από τ'αμάξι και περίμεναν.

Ο κύριος Ουίλσον φώναξε έναν υπηρέτη και του είπε να πάη το άλογο στο σταθλο. Έστερα γυρίζοντας προς τον Κεσάμπ και την Σότζια, τους παρακάλεσε να μπούν μαζί του στο κατάστημα.

— Άκουσέ με, Μαίρη, είπε όταν βρέθηκαν όλοι μέσα. Θα άνεβώ μαζί σου και με τους φίλους σου επάνω στην κάμαρα της μητέρας σου. Θα με περιμένης απέξω από την πόρτα και δέν θα μπής μέσα αν δέν σου κάνω νόημα. Κατάλαδες;

— Ναι, μπαμπά.

Διέσχισαν το κατάστημα που ήταν γεμάτο πελάτες και άνέβηκαν άθόρυβα τη σκάλα που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα.

— Έδώ είναι ή κάμαρα της μητέρας σου, είπε ο κύριος Ουίλσον με χαμηλή φωνή, δείχνοντας στη Μαίρη μια κλειστή πόρτα. Μείνε εδώ μαζί με τον Κεσάμπ και την μικρή σου φίλη. Σε λίγο θα σε φωνάξω.

Η Μαίρη κούνησε το κεφάλι της

«Η Μαίρη βρισκόταν στην άγκαλιά του πατέρα της» (Σελ. 206, στ. α΄)

και παρ' όλη την άνυπομονή της ζμεινε ακούνητη ανάμεσα στον Κεσάμπ και στη Σότζια.

Ο κύριος Ουίλσον έβγαλε το δάχτυλο στο στόμα συνιστώντας σιωπή, ύστερα έπιασε το χερούλι της πόρτας και μπήκε μέσα στην κάμαρα.

Η κυρία Ουίλσον εξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, γύρισε προς τον άντρα της, ένα πρόσωπο κατάχλωμο, όπου μονάχα γυάλιζαν παράξενα τα μεγάλα θλιμμένα μάτια της.

— Τι συμβαίνει, Τζέιμς; ρώτησε με άργη φωνή, ώσαν να την κούραζαν και τα λόγια που έβγαζε από το στόμα της. Φαίνεσαι ταραγμένος.

— Αγαπητή μου Έλλεν, είπε ο κύριος Ουίλσον, έλαβα νέα... πολλο ευχάριστα.

— Τι νέα, Τζέιμς; ρώτησε ή άρρωστη με φωνή που μονομιάς έγινε σταθερώτερη.

— Στο έλεγα πάντοτε, Έλλεν, ότι ο μάγος των φιδιών μου είχε έμπνεύσει ή εμπιστοσύνη εδθός εξαρχής. Τώρα είμαι βέβαιος ότι έρχεται στο Δελχί.

— Με τη Μαίρη;

— Ναι.

— Είσαι βέβαιος;

— Απολύτως.

— Ποιάς σου την είπε αυτή την είδηση, Τζέιμς;... Παρ' όλο που ξέρεις πως είναι άληθινή;... Από που είσαι βέβαιος ότι ή Μαίρη μας είναι ζωντανή;

— Δέν υπάρχει άμφιβολία, Έλλεν. Είδα σήμερα το πρσί έναν έμπορο από το Τζεϋπούρ ο οποίος με βεβαίωσε πως συνάντησε στο δρόμο του τον Κεσάμπ και την κόρη μας.

— Τζέιμς! Δες άληθεια, Τζέιμς; Πότε θα έχουν έρθει εδώ;

— Γρήγορα, Έλλεν μου, πολύ γρήγορα. Φθάνει να είσαι ψύχραμη. Να ποδ τώρα έλο το αίμα σου άνεβαίνει στο κεφάλι μόνο μ' αυτά που λές. Θα σου έρθη πυρετός.

— Όχι, Τζέιμς. Λέγε μου, σε παρακαλώ πολύ. Θα φανθ ψύχραμη. Είμαι ήσυχη. Λέγε μου, πότε θα ξαναϊδθώ την κορούλα μου.

— Πριν από το τέλος της βδομάδας αυτής.

— Άχ, Θεέ μου! Έγώ είχα άπελπισθεί όλοτελα ότι θα την ξανάβλεπα. Σκεπτόμουν ότι μπορεί... ότι μπορεί να ήταν και νεκρή. Και τώρα, να, ποδ βρίσκεται στο δρόμο για να έρθη στο Δελχί. Ποδ σε λίγο θα βρίσκεται πάλι κοντά μας. Ξέρεις, Τζέιμς, αισθάνομαι πολύ καλύτερα τον έαυτό μου! Δέν είμαι πιά άρρωστη! Δέν θέλω να μείνω πιά εξαπλωμένη! Θέλω να σηκωθώ. Πότε θα βρίσκεται εδώ;

Με τα λόγια αυτά ή κυρία Ουίλσον σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και θέλησε να κάνη δυο-τρία βήματα προς τον άντρα της.

— Έλα, Έλλεν, ήσούχασε, ήσούχασε, είπε ο κύριος Ουίλσον ποδ έβλεπε μ' άνησυχία την ταραχή της γυναίκας του να γίνεται έλο και μεγαλύτερη.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΒΑΛΙ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΕΓΓΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

— Μ' αυτό δέν έχει τίποτε να κάνη. Η ζωή είναι τόσο όφραία, και ή ρέγγα είναι το πιό ευτυχισμένο ζωο σε όλόκληρη τη θάλασσα. Κοιτάζε να γλυτώσετε το θάνατο και να γίνετε όφρατες παχειές ρέγγες, με άσημένα λεπία που να λαμποκοπούν στη θάλασσα.

Σ' αυτό το διάστημα ή μικρή ρέγγα είχε γεννήσει όλα ταυγά της, και δέν μπορούσε να κουνηθη πιά από την κούραση. Κοιτάζε γύρω της και είδε πως έλο το κοπάδι είχε σκορπιστεί. Άλλες ρέγγες τις είχαν πιάσει οι άνθρωποι, άλλες τις είχαν φάει τα μεγάλα ψάρια, κι' άλλες είχαν φύγει, αφού γέννησαν ταυγά τους. Όλόκληρος ο βυθός ήταν γεμάτος κούα από ρέγγες.

— Ναι, ναι, είπε ή μικρή ρέγγα, του χρόνου θα γίνουν πάλι ρέγγες. Αυτό μπορώ να το βεβαιώσω έγώ. Μά για την ώρα πρέπει να φροντίσω να βρω τίποτε να φάω.

Κολύμπησε κι' έφυγε μακριά, χωρίς κανένας να την πετράξει.

Οι φαράδες είχαν τραβήξει έξω τις βάρκες τους, και μάζευαν τα δίχτυα τους, τα σκυλόψακρα κι' οι μπακαλιάροι είχαν τραβήξει άλλου, και οι γλάροι καθόνταν στους βράχους και χώνευαν ό,τι είχαν φάει.

— Είμαι φοβερά κουρασμένη, είπε ή μικρή ρέγγα. Δέν πρέπει όμως να φανη παράξενα αυτό, για έναν ποδ κάθησε κι' έβγαλε 30.000 παιδιά στον κόσμο.

Όλοένα και μακρότερα τραβούσε. Πότε-πότε συναντούσε τίποτε παλιός συντρόφους, μά δέν είχε κουράγιο να κάτση να κουβεντιάση μαζί τους.

— Είμαι πολύ κουρασμένη, έλεγε.

— Κι' έγώ το ίδιο! φώναζαν οι άλλες.

Περισσότερο από τρεις μήνες τριγύριζε ή ρέγγα μονάχη της, και όλη ώρα έτρωγε, και δέν έκανε τίποτ' άλλο παρ' να τρώη. Έστερα άρχισε πάλι να δυναμώνη, και τότε επιθύμησε να βρη παρέα.

Πήγε και βρήκε μια άλλη ρέγγα κι' έκανε μαζί της συντροφία, και σε λίγο ήρθε κι' άλλη, κι' άλλη. Σε λίγο καιρο είχε μαζευτεί ένα κοπάδι άρκετα μεγάλο.

Μια μέρα συνάντησαν τη γριά ρέγγα.

— Α! τη γλύτωσες και σύ; τη ρώτησε ή μικρή.

— Όπως και σύ, είπε ή μεγάλη. «Α, ή ζωή είναι ένα λαχειο, τίποτ' άλλ-

λο. Τούτη τη φορά δέ βγήκε ο αριθμός μου, αλλά δέν ξέρω αν θαχω και του χρόνου την ίδια καλή τύχη. Και τώρα τί θα κάνουμε; Έχετε όρεξη να γυρίσετε πάλι στο φιδόρ για να γεννήσετε ταυγά σας;

— Δέν έχουμε δά και τόση βία, είπε ή μικρή ρέγγα. «Ας γλεντήσουμε πρώτα λιγάκι τη ζωή μας, κι' άς κολυμπάμε πέρα δώθε τρώγοντας, κι' άς σχηματίσουμε σιγά-σιγά ένα μεγάλο κοπάδι.

— Ναι, αυτό να κάνουμε, φώναζαν κι' οι άλλες.

Κι' άρχισαν να κολυμπούν, και σχημάτισαν ένα μεγάλο κοπάδι, και βυθίζονταν στο βυθό, για ναποφύγουν τη θύελλα, κι' έτρεχαν πίσω απ' το πλαγκτόν.

— Πάλι νοιώθω παράξενα τον έαυτό μου, είπε μια μέρα ή μικρή ρέγγα. Το φαί δέν μου κάνει καμμά δ-

ρεξη. Περισσότερο απ' όλα θα επιθυμούσα να πήγαίνα πάλι στο φιδόρ όπου γέννησα πέρσυ ταυγά μου, και όπου γεννήθηκα κι' έγώ.

— Άς τραβήξουμε κατά το φιδόρ, πρόταζε ή γριά ρέγγα. Παραταχθήτε. Πλευρό με πλευρό, και το κεφάλι πίσω από την ουρά της μπροστινής. Πρέπει να φύγουμε, είναι καιρός να γεννήσουμε ταυγά μας.

Και τραβήξαν πάλι κατά το φιδόρ.

Και από πίσω τους έτρεχαν και τις κουνηούσαν οι γλάροι, και τα σκυλόψακρα, κι' οι φάλαινες και στην άμμουδιά στεκόνταν ο παπάς κι' ο γιατρός κι' ο Όλε.

Μ' αν ή μικρή ρέγγα πιάστηκε στο δίχτυ τούτη τη φορά ή την άλλη, ή την παράλλη, αυτό δέν το ξέρω. Γιατί όλες οι ρέγγες είναι όμοιες άναμεταξύ τους.

(Από το Γερμανικό) Γ. Γ.

Ο ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'

Από τότε με την πλημμύρα, ο γιατρός που έσωσε τον Πετράκη, έγινε φίλος του. Συχνά παίρνει το μικρό στ' αμαξάκι του, όταν κάνη τις βίζιτές του στην έξοχή. Μια μέρα τον πήρε μαζί του και στην πόλη, όπου ο γιός του, ένα παιδι δέκα χρονών, ήταν έσωτερικός σ' ένα λύκειο. Τον λένε Γεώργιο, έχει όμορφο άσπρο προσώπακι και μαλλιά μαύρα. Ο Πετράκης θαυμάζει και συμπαθεί αυτό το μάθητή με τη στολή του λυ-

κειου. Φαντασθήτε λοιπόν τη χαρά του όταν θόθαν οι διακοπές κι' ο καινούργιος του φίλος γύρισε στους γονείς του. Όλη την ημέρα είναι μαζί, άχώριστοι κι' αγαπημένοι.

Στο περιβόλι του παππού υπάρχει ένας πολύ παλιός πύργος, έρειπωμένος κι' άκατοίκτητος, όπου φολιάζουν κουκουβάγιες. Φοβούνται να ζυγώσουν αυτόν τον πύργο άμα βραδυάση, γιατί λένε πως βγαίνουν φαντάσματα. Μά ο παππούς σηκώνει τους ώμους και γελάει: «Μην τα πιστεύετε αυτά!»

Οι τοίχοι του παλιού πύργου είναι μαύροι απ' την πολυκαιρία και γι' αυτό τους λένε τσοκολατένιους. Η παράξενη αυτή ονομασία κάνει εντύπωση στο Λιχουδάκη μας, που στο τέλος φαντάζεται πως οι τοίχοι είναι πραγματικά καμωμένοι από τσοκολάτα. Γιατί όχι; «Δέν θα τους έλεγαν έτσι αν δέν ήταν», λέει εμπιστευτικά στο φίλο του Γεώργιο. Αυτός γελάει και, επειδή από καιρό έχει επιθυμία να επισκεφθῆ τον παλιό πύργο, καμώνεται πως πιστεύει αυτό που του λέει ο Πετροάκης. Ξέρει άλλωστε πως είναι πολύ λιχουδής και του προτείνει να πάνε κρυφά τη νύχτα και να ιδούν από τί είναι καμωμένοι οι τοίχοι...

Ο Πετροάκης φοβάται λίγο· κάνει όμως θάρρος με την ιδέα πως μπορεί να φάη τόση τσοκολάτα όσο δεν έφαγε ποτέ του. Έπειτα ο Γεώργιος είναι μεγάλος, θα τον υπερασπισθῆ.

Σηκώνεται λοιπόν τη νύχτα από το κρεβάτι του, βάζει τις παντούφλες του και κατεβαίνει στο περιβόλι, όπου ο Γεώργιος τον περιμένει μ' ένα φανάρι ανάμμενο.

Προχωρούν στον πύργο κ' ανεβαίνουν την παλιά του σκάλα. Η καρδιά τους χτυπά, σκαρφαλώνουν δμως ως την κορφή και διώχνουν τις κακόμοιρες τις νυχτερίδες και τις κουκουβάγιες που, άσυνήθιστες σε τέτοιες επισκέψεις, βγάζουν άγριες φωνές.

Ο Πετροάκης τρέμει από το φόβο του, κ' ο Γεώργιος με τρεμάμενο χέρι, περιφάρει το φανάρι που ρίχνει το φως του στους έρειπωμένους τοίχους. Δέν είναι από τσοκολάτα, ούτε στην κορφή τους ούτε στη βάση. Ο Πετροάκης είναι τώρα βέβαιος. Και λέει στο σύντροφό του:

— Φάνε! να φύγουμε!

«Άλλο που δέν θέλει κ' ο Γεώργιος, που η περιέργειά του ειχ' έπίσης ικανοποιηθῆ. Και τα δυο παιδιά γυρίζουν στα κρεβάτια τους. Μά η ιστορία έχει και συνέχεια.

(Ακολουθεί)

H KYPA-MARSA

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΧΟΣ

Στα χρόνια του Σουλτάνου Μουράτ το Α' ένας νέος Τούρκος από την Κόνια—έτσι λένε οι Τούρκοι το Ίκόνιο—νιώθοντας μέσα του το δαιμόνιο της εύφυας και μη θέλοντας να χαθῆ άσημος μέσ' στα βράθη της Ανατολής, αποφάσισε γάρβη στην Πόλη, για να σπουδάσῃ άκολούθησε λοιπόν μιά συνοδεία από τις πολλές που κάθε λίγο έρχόνταν απ' εκεί προς την Κωνσταντινούπολη.

Όσο που να ξεδέφει τα λίγα λεφτά που είχε μαζί του, κατόρθωσε να μάθῃ τα καθέκαστα και να αποφασίσῃ τί έπρεπε να κάμῃ.

Στις μεγαλύτερες πολιτείες της Τουρκίας υπάρχουν ειδος μοναστήρια, που τα λένε Τεκές: αυτά χρησιμεύουν και για Θεολογικές Σχολές, να πούμε. Τα έξοδα όλα για τους τροφίμους του Τεκέ τα κάνει το Οθωμανικό κράτος.

Σ' έναν τέτοιο Τεκέ μπήκε κ' ο νέος Ανατολίτης. Και με την εύφυα του και με την επιμέλειά του κατόρθωσε να μάθῃ όλα χρειάζονταν για να γίνῃ ένας καλός Χαφούς, διδάχτορας της Θεολογίας, να πούμε. Άμα κατάλαβε πως οι γνώσεις του ήταν τόσες, ώστε να αναδειχθῆ στην κοινωνία, αποφάσισε να παρατήσῃ τὸν Τεκέ, που άλλοι σ' ελη τους τη ζωή καλοκάθονται εκεί μέσα και τρα-

δοῦν χουζούρι. Έδωσε λοιπόν στο Σουλτάν-Μουράτ μιά άναφορά, εκθέτοντας τις γνώσεις του και τους πόθους του και παρακαλώντας να διατάξῃ να του δοθῆ μιά ανάλογη θέση. Ο Σουλτάνος δμως έχοντας κέφι έκείνη την ὥρα, αντί να παραπέμψῃ εἰς πῦρον την αίτηση του νέου χαφούς, έγραψε από πίσω από την άναφορά με το ίδιο το χέρι του: «Ο κόσμος αυτός είναι τροχός. Και διάταξε να την επιστρέψουν στον ίδιο. Ο νέος στενοχωρήθηκε. Δέν έλιπε πως έτσι άμέσως στην αρχή του σταδίου του, θάβρισκε τέτοια εμπόδια. Κατόπι δμως από ώριμότερη σκέψη, έπε στον έαυτό του:

— Ο κόσμος είναι τροχός, πρέπει να τον γυρίσω. Έμπρός λοιπόν. Και προχωρώντας στο δρόμο του, βλέπει μπροστά του ένα γέρο ζητιάνο.

— Έρχεσαι, μπάριμπα, να σε κάμω να κερδίσεις μερικά χρήματα χωρίς πολλόν κόπο;

— Η φυσιογνωμία σου, άφέντη, έμπνέει εμπιστοσύνη.

— Έλα λοιπόν. Πάμε.

Ο Ζητιάνος άκολούθησε τον χαφούς.

— Που θα πάμε; τὸν ρώτησε.

— Άκουσε. Θα πάμε στο Γεσούρ-παζάρ (*). Έκει θα πῆς πως είμαι γιός σου κωφάλαλος από γενετής.

— Εσύ είσαι που ψάλλεις; το λέει με άπορία.

— Εγώ, Βεζίρη μου.

— Και δέν είσαι βουβός;

— Όχι. Δέν είμαι πιό.

— Πως αυτό το παράδοξο;

— Στην αρχή του Αγίου Ραμαζανίου ήρθε στον ύπνο μου ο προφήτης Μωχάμετ—είρήνη σ' αυτόν—και μου έδωσε να καταπιῶ ένα βιβλιαράκι με πράσινα φύλλα και με χρυσά γράμματα. Κι' εγώ το κατάπια χωρίς κόπο. Από κείνη τη μέρα πιά μιλάω, άκούω και ξέρω απ' έξω

(*) Αγορά δούλων, στην Πόλη. Σήφεται ως σήμερα, μά δέν πουλούνε πιά δούλους, έννοείται.

και πως δέν μπορείς πιά να με θρέψῃς κ' αναγκάζεσαι να με πουλήσῃς. Όσα λεφτά πάρεις από το πούλημα αυτό, είναι δικά σου.

— Παράξενος άνθρωπος, σκέφτηκε ο γέρος.

Επειδή όμως η πράξη αυτή δέν είχε τίποτε το παράνομο έκείνη την εποχή κατά τα τουρκικά νόμια, δέν έφερε καμιά αντίσταση. Πήγανε λοιπόν στην αγορά, που πουλούσαν τους δούλους, και περίμεναν άγοραστή. Σὲ λίγο να και περνά απ' εκεί ο Μέγας Βεζίρης. Ο νέος δούλος του χτύπησε στο μάτι. Ρωτά το γέρο και μαθαίνει τα καθέκαστα. Κοιτάζει πως ή φυσιογνωμία του βουβού είναι έξυπνη και συμπαθητική.

— Να ο άνθρωπος που μου χρειάζεται για θαλαμηπόλο, λέει μέσα του, δέν μπορεί νακούσῃ, μήτε να μιλήσῃ και κανένας φόβος δέν υπάρχει να προδώσῃ τὰ μυστικά μου και τὸν φίλων μου.

Έτσι λοιπόν αγοράζει το νέο χαφούς με την ιδέα πως παίρνει έναν κωφάλαλο, και τὸν κάνει θαλαμηπόλο.

Όταν ήρθε το Ραμαζάνι (*), οι γείτονες του Βεζίρη άκούσανε τη γύχτα με κατάπληξη από το μικρό μινάρε τοῦ Ιστωϊκικοῦ εὐκτηρίου του ένα μουεζίνη να μελωδῆ άγγελικά. Και τὸ πρωτ' τὸν συγχαίρονταν και τὸν ρωτούσαν, που τὸν βρήκε τέτοιον καλόφωνον μουεζίνη.

— Παράξενο, εἶπε αυτός, εγώ δέν έχω τέτοιον άνθρωπο.

— Και όμως, Βεζίρη μου, από το δικό σου παλάτι βγαίνει αυτή ή άγγελική μελωδία.

Έκείνη τη βραδυά, περασμένα μεσάνυχτα, ο Βεζίρης άκούει τῶντι από το μιναραδάκι του μιά θυμολογία ξεχωριστή σε λόγια και σε μέλος. Παραμυνοῦει λοιπόν από κάτω και βλέπει σε λίγο να βγαίνῃ ο βουβός θαλαμηπόλος του!

— Εσύ είσαι που ψάλλεις; το λέει με άπορία.

— Εγώ, Βεζίρη μου.

— Και δέν είσαι βουβός;

— Όχι. Δέν είμαι πιό.

— Πως αυτό το παράδοξο;

— Στην αρχή του Αγίου Ραμαζανίου ήρθε στον ύπνο μου ο προφήτης Μωχάμετ—είρήνη σ' αυτόν—και μου έδωσε να καταπιῶ ένα βιβλιαράκι με πράσινα φύλλα και με χρυσά γράμματα. Κι' εγώ το κατάπια χωρίς κόπο. Από κείνη τη μέρα πιά μιλάω, άκούω και ξέρω απ' έξω

(*) Ραμαζάν λέγεται ο μήνας του θρησκευτικοῦ Μουσουλμανικοῦ έτους, που ὅλη μέρα νηστεύουνε και τη νύχτα καλοτρώνε και διασκεδάζουνε.

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΤΟΥ

ελη τη μουσουλμανική σοφία. Είμαι χαφούς με τη χάρη του Προφήτη.

— Για, Άλλάχ, για! φώναξε με φόβο ο Βεζίρης κ' έσουφε και προσκύνησε τὸν χαφούς. Κατόπι τὸν έντυσε με πλούσιο καφτανί και τὸν έβαλε και κάθησε σ' ένα θρόνο.

Τὸ θαῦμα μεθεύτηκε σὲ ἄλη την Πόλη. Κι' ο κόσμος έτρεχε πατερίζοντας να προσκυνήσουν τὸν Άγιο τοῦ Προφήτη. Έφτασε ή φήμη του και σταυτά του Σουλτάνου και ζήτησε να δῆ τὸν Άγιο τοῦ Θεοῦ. Μά αυτός εἶπε πως δέν μπορεί να πάῃ, αν δέν τὸν προσκαλέσει με έπιστημότητα. Έτσι ο Σουλτάνος αναγκάστηκε να στείλῃ αυτοκρατορικά άμύξια με χρυσοστόλιους για βέρηδες γύρω, καθάλα σε άράπικα άτια. Κι' ο χαφούς διευθύνθηκε στὸ παλάτι άκολουθούμενος από άμετρο φανατικό πλήθος.

Ο Σουλτάνος, που δέν πίστευε βέβαια πως τόσο εύκολα μπορούσε να γίνῃ ένα τέτοιο θαῦμα, άμα μείνανε μόνοι οι δυο τους, ρώτησε με περιέργεια τὸν ιεροδιδάσκαλο:

— Δέν μὸς λές, χαφούς έφέντη, ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Τότε ο άνθρωπος έβγαλε από την τσέπη του τη γνωστή άναφορά με την άπισθογράφηση του Σουλτάνου, και δείχνοντάς τη στον ίδιο, τοῦ λέει:

— Ίδού ποῖς είμαι εγώ, Πατισάχ πολυχρονεμένη. Έκαμα ο,τι με συμβούλεψε τότε ή Μεγαλειότη σας, και νομίζω, άρεκέτá έπέτυχα. Δὲ σας φαίνεται; Για κοιτάξτε κάτω τις χιλιάδες τοῦ φαγιατικοῦ αὐτοῦ ὄχλου· ὅλοι κρέμονται από τα χείλια μου. Φτάνει μόνο να τοῦς πῶ δυο λόγια: Ο Σουλτάνος είναι άπιστος, άρνείται το θαῦμα τοῦ Μεγάλου Προφήτη... Φαντάζεστε τί μπορεί να γίνει;

— Άσκ ὀλοσούν, εἶπε ο Σουλτάνος. Και για να δείξῃ πως κ' αυτός δέν καθυστερεῖ στο γύρισμα τοῦ μιναραίου τροχοῦ, προβάλλει από το παράθυρο και λέει στο πλήθος:

— Όσοι πιστοί, πέσετε και προσκυνήσετε τὸν Άγιο τοῦ Θεοῦ που ο Μέγας Προφήτης—είρήνη απ' αὐτὸν—εὐδόκησε να θαυματοουργήσῃ άπάνω του. Ο Άλλάχ είναι θεός κ' ο Μωχάμετ ο προφήτης του!

Τότε ο λαός άλλάλαξε με φρενιτιά. Άλλοι πέφτανε μπρούμυτα, άλλοι γονατίζανε, άλλοι χοροπηδούσανε κ' άλλοι κυλιόντανε κάτω ξαναλέγοντας την ιερή φράση τοῦ Πατισάχ.

Σὲ λίγο ο Μέγας Αδάλάρχης διάβασε προς τὸν ὄχλο τὸ φερμάνι τοῦ Αυτοκράτορα, που διώριζε τὸν άγιο άνθρωπο μολλά της Μέκκας.

«Όταν ήμουν παιδί, περνούσε από τη γειτονιά μου κάθε μέρα, άλλοτε τὸ πρωί, κ' άλλοτε τ' απόγευμα ένας γέρος, που διαλαλούσε την τέχνη του έτσι:

«Όσοποιος έχει βράζα τοῦ γλυκοῦ σπασμένου, γλόμπους της λάμπας, άρχαία σπασμένα να τα κολλήσω...» χωρίς να ξεκαθαρίζεται αν έλεγε κολλήσω ή κολλήσῃ.

Έκείνος που θα άκουγε για πρώτη φορά τὸν τρεμουλιάρικο και κάπως κωμικό τόνο της φωνής τοῦ γέρου, θα γελοῖσε, μά όταν έβλεπε και τὸν ίδιο θά τὸν λυπότανε με την καρδιά του, όπως έτυχε σὲ μένα.

Ήταν πάνω κάτω καμιά έβδομηνηταριά χρονών, μέτριος στὸ άνάστημα και τόσο αδύνατος στὸ κορμί, που σ' έκανε να νομίζῃς πως ήταν ένας σκελετός που κρατιότανε μόνο απ' τὸ πετόι του.

Τὰ ρούχα του έδειχναν πως δέν ήταν δικά του, και θύμιζαν εκείνο που λέει ο κόσμος σὲ ἄμοια περίπτωση πὸς «ο μακαρίτης ήταν ιδιότροπος».

Φορούσε ένα ζακὲ που από την πολυκαιρία ήταν πρασινοκίτρινος, τὸ πανταλόνι του από ύφασμα ριγωτό, έδειχνε πως κάποτε είχε χρώμα γκριζοπό.

Τὰ παπούτσια του σιδάλια, με λάστιχα στα πλάγια, τοῦ ήταν τόσο μεγάλα που οι μύτες τους γύριζαν προς τ' άπάνω, όπως τὰ τσαρούχια με τις φούντες.

Τὸ κεφάλι του τὸ σκέπαζε μ' ένα μεγάλο και παλιό ἡμίψηλο που έμοιαζε με ρεμπουμπλικα.

Τὸ βέδισμά του πάντοτε μικρό και αυρτό, κ' από τα χρόνια, και πὸ πολλὸ απ' τὰ παπούτσια του, που τὰ πόδια του δέν μπορούσαν να τὰ διευθύνουν.

Κάποιο απόγευμα καθώς περνούσε έξω απ' τὸ σπίτι μας τὸν φώναξε ή μητέρα μου και τοῦδειξε ένα βάζο τοῦ γλυκοῦ, που απ' αὐτὸ είχε σπάσει ένα κομμάτι σάν τρίγωνο, κ' ή μιά του πλευρά, ή πιὸ πλατειά, άρχισε από τα χείλια τοῦ βάζου κ' ὄσο προχωρούσε στὸ βάθος του στένευε.

Τὸν ρώτησε αν διαρθώνεται, και σάν τη βεβαίωσε οτι κολλιέται και δὲν θα φαίνεται διόλου πως είχε σπάσει, τὸν έμπασε μέσα στην αὐλή και τοῦ έδωσε ένα κάθισμα.

Έκείνος τότε ζήτησε άλλο ένα κ' έπάνω σ' αὐτὸ άκούμπησε τὸ πλεκτό καλάθι που είχε μέσα τὰ σόνεργά

του, κ' αὐτὰ ήταν μιά μικρὴ μποτίλια με γυάλινο βούλωμα, τέσσερα πινέλα μικρά και μεγάλα και μερικά κομμάτια καλιόπανα.

Πῆρε τότε από της μητέρας μου τὰ χέρια τὸ σπασμένο βάζο, άνοιξε τη μποτιλίτσα που ήταν γεμάτη απ' ένα ὄγκο πηχτό σάν μέλι, και άχρωμο σάν νερό, βούτηξε σ' αὐτὸ τὸ πιὸ φιλό απ' τὰ πινέλα του, κ' αφού άλλειψε τὸ σπασμένο κομμάτι τοῦ βάζου, τὸ τοποθέτησε στὸ μέρος απ' ὅπου είχε βγει με τὸ σπάσιμο.

Ύστερα με ένα σπάγγο περιτόλιξε τὰ δυο φορές τὰ χείλια τοῦ βάζου, και αφού με ένα πανί τοῦ σκοούπισε την κόλλα, εἶπε πως έπρεπε να μείνῃ έτσι ὡς τὸ βράδυ. Τότε και καυτὸ νερό να τοῦ βράζαμε μέσα δέν θα ξεκόλλαγε.

Εγὼ που μόλις είχα γυρίσει από τὸ άπογευματινὸ μάθημα τοῦ σχολείου, πρόσεξα από την αρχή τί είχε κάνει ο γέρος, και σάν τελείωσε τὸ κόλλημα και τὸ σκοούπισμα τοῦ βάζου, τὸ πήρα από τὰ χέρια του και πιάνοντας τὸ κομμάτι που είχε κολλήσει για να ἴδῃ αν είχε στερωθεῖ, τὸ ξεκόλλησα άθελα μου.

Μ' εκείνο που είχα κάνει στενοχωρήθηκα πολύ, και ο μπάριμπα-λάμπρος—αὐτὸ ήταν τὸνομα τοῦ γερόταχτητή—τόσο ὄχιμωσὲ που έγινε έξω φρενών. Τὸ πρόσωπο του από κιντριόμαυρο, άναψε και κοκκίνησε, και ὄλο του τὸ κορμί έτρεμε σάν φυλλοκάλαμο όταν τὸ δέρνει ο άέρας. Με κοίταξε λίγες στιγμές μ' άγριεμένα μάτια και μὸς εἶπε:

— Εἶσαι και σὺ ένας σωστός διάβολος ὡπως είναι τα παιδιά τοῦ σημερινοῦ καιροῦ, και γυρίζοντας στη μητέρα μου της εἶπε νευρικά:

— Δώσε μου τὸν κόπο μου να φύγω. Εγὼ φταίω που μπήκα να σου κολλήσω τὸ βάζο, αν ήξερα πως έχεις τέτοιο σκανδαλιάρικο παιδί δὲ θάμπαινα καθόλου!

Κι' έτοιμάστηκε ναρπάξῃ τὸ καλάθι του και να φύγῃ.

Η μητέρα μου δμως που ήταν καλόβουλη και δὲ θύμωνε εύκολα, τοῦ άπάντησε άπάραχα:

— Μὴν κάνεις έτσι, χριστιανέ μου, και ξεσυμφρίζεσαι τὸ παιδί, δέν έπρεπε ή ζάχαρη στὸ νερό. Ξανακόλλησε τὸ βάζο κ' εγὼ να σε πληρώσω για τὸν διπλό σου κόπο, αν έκανες λίγη υπομονή θάβλεπες πως θὰ τὸ μάλλωνα. Να θυμώνης έτσι με τὸ παραμικρό, θὰ πάθῃς, γιατί καμιά φορά θὰ σου ανεβῆ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι και θὰ σου φέρῃ συμφοράση.

Ύστερα γυρίζοντας σὲ μένα με τράβηξε απ' τ' αὐτὸ και μὸς εἶπε πως

για να μην πειράζω ε, τι δέν πρέπει, βάζει, κάθε φορά που θα τρώγα, να μου τρυπούσε με μια καρφίτσα τα χέρια μου ως που να τρέξουν αίματα, κι' ενώ τ'έλεγε, πήρε μια στο χέρι της και μ' αυτή τρύπησε τα δικά μου από μια φορά μόνο το καθένα.

Ο γέρος, σάν άκουσε τα ήσυχα λόγια της μητέρας μου και το μάλλωμά της σε μένα, κάθισε και ξανακόλλησε το σπασμένο κομμάτι, στο βάζο, και καθώς το έδωσε τούτη τη φορά στα χέρια της μητέρας μου, είδαμε ναχνοπανιάζη το πρόσωπό του και να πέφτη από το κάθισμά του κάτω στις πλάκες της αυλής μας: ο δύστυχος είχε λιγοθυμίσει.

Εγώ έβαλα τις φωνές και τα κλάμματα, γιατί ως τότε δεν είχα ιδεί άνθρωπο να λιγοθυμάη και νόμιζα πως ο γέρος πέθανε.

Η μητέρα μου τέν άνασήκωσε, του έτριψε με κολώνια τα μηνίγγια και τα χέρια, και τέν συνέφερε.

Την ευχαρίστησε με θερμά λόγια ο γέρος, και έπειτα μάς ξομολογήθηκε πως του είχε έρθει λιγοφυχία, γιατί από το πρωί εκείνης της ημέρας βγήκε στη γύρα του θεοησίτικος, με την έλπιδα, πως από κάτω που θα κολλούσε θαπαιρνε λίγα λεπτά για να φάη λίγο ψωμί.

Η μητέρα μου έτρεξε άμέσως και τούφερε ένα ποτηράκι κονιάκ, τού έψησε καφέ, τού τέν κένωσε σε μια μεγάλη κούπα, βάζοντας στο πιπέλο δυο φέτες ψωμί, και τού τέν έδωσε να τέν πιη.

Αφού τέν ήπιε και συνεφέρθηκε για καλά, άρχισε με γλυκόλογα να εύχεται να δώση ο θεός στο σπίτι μας όλα τα καλά του κόσμου.

Εδώ η μητέρα μου τέν γλυκομάλλωσε πως δέν κάνει καλά να θυμώνη όπως θυμωσε πριν.

Άκούοντάς την, εκείνος βαρυανατέναξε και μάς είπε:

— Άχ! τί μεγάλο κακό που κά-

νει στον άνθρωπο ο θυμός! έμένα αυτός με χαντάκωσε, δέ χάρηκα τα καλά που έχει ή οικογένεια κι' έμεινα ακόμη ξένος κι' άπόξενος από συγγενείς και φίλους.

«Είχα κι' εγώ μια φορά παντοπωλείο με πολύ και διαλεχτό πράγμα: μα για να θυμώνα με το παραμικρό, έχασα την πελατεία μου και λίγο-λίγο ξέπεσα και κατάντησα εκεί που είμαι σήμερα, περιμένοντας να ζήσω με το να κολλάω σπασμένα.

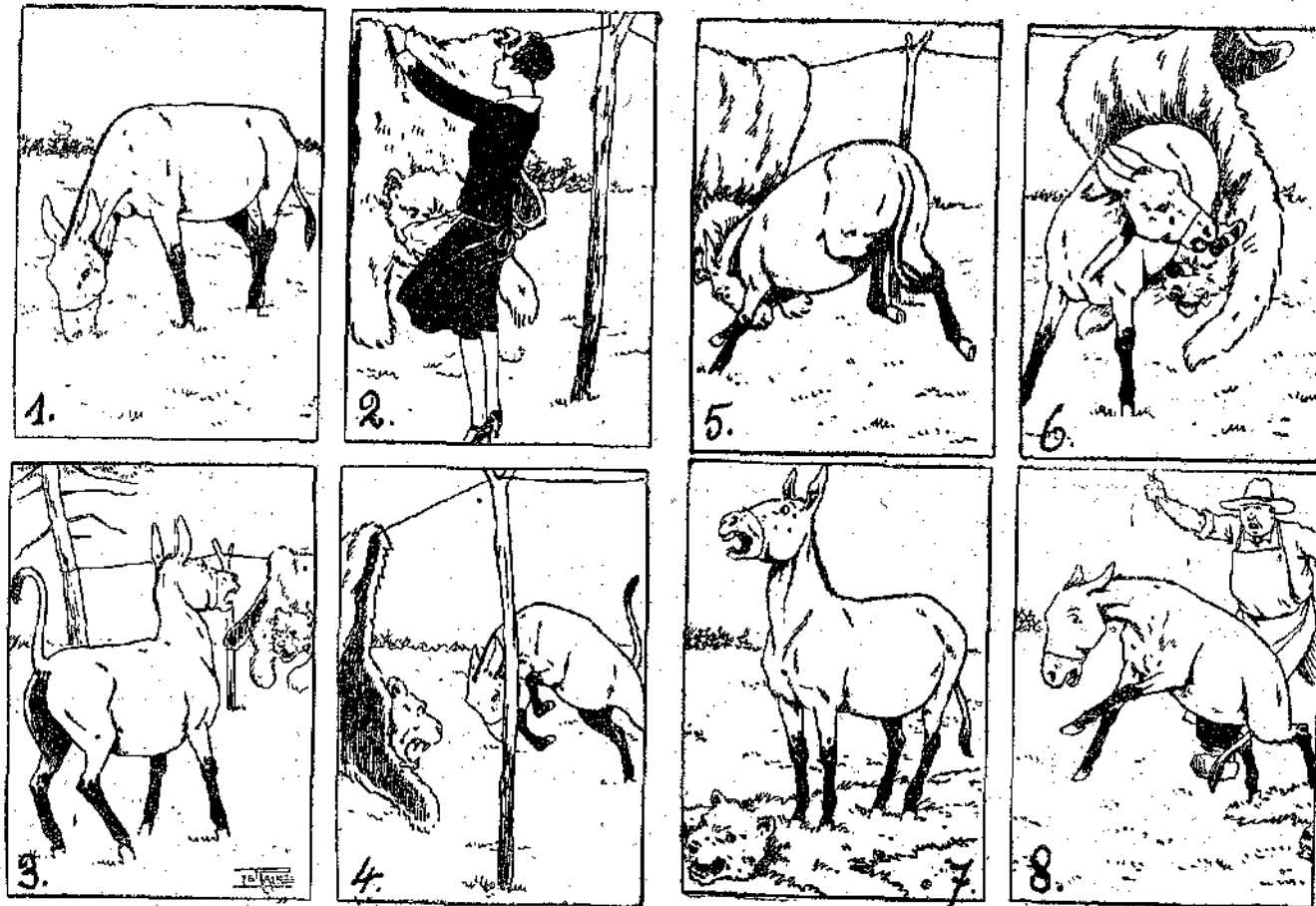
«Τό ελάττωμα τού θυμού δέ μπόρεσα να τό ξεφορτωθώ από πάνω μου γιατί δέν τό πολέμησα όπως έπρεπε από νέος. Σ' αυτό έφταιξε κι' ή άγραμματοσύνη μου, που είναι ένα μεγάλο εμπόδιο στην πρόοδο τού ανθρώπου, και δέν τού δίνει τα εφόδια να βάλη χαλινό στα νεύρα του, που τέν κρατούν δεμένο σκλάβο κάτω από την τυραννία τού θυμού.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝΟΣ Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΜΙΑ ΕΥΚΟΛΗ ΝΙΚΗ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 8 ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο κύρ-Μέντιος βόσκει.—2. Εκεί κοντά, μια καμαριέρα άπλώνει την προβιά τού λιονταριού που στρώνουν για χαλί, να τέν ξεσκονίση.—3. «Μπρέ! τ' είν' αυτό;»—4. «Στάσου τώρα να σου δείξω!».—5. Η νίκη είναι εύκολη.—6. Με δυο-τρεις κουτελιές, ή προβιά πέφτει κάτω.—7. Κι' ο νικητής τέν πατσι και γκαρίζει δυνατά για τή νίκη του.—8. Άλλά τρέχει ο άφηντικός του και... τού δίνει τό βραβείο. (Ανεκρινώθη από τόν 'Ολιβιέρο Κρέμπελλ)

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Κι' ο κ. Μόρρις συμπέρανε:

— Άλλά τό καθήκον μου είναι να τέν ευκολώνω ώστε να πραγματοποιήση τις επιθυμίες της. Λοιπόν, μίς Μάκ-Γκούφρ, είμαι εδώ γά να σάς διηγητήσω, και με τήν βοήθεια τών καλών μας φίλων, πιστεύω πως θα κατορθώσουμε να σάς ευχαριστήσουμε.

—Κι' εγώ θα κάνω ε, τι μπορώ, είτε ή μίς Μάργκαρετ. Τό κορίτσι αυτό έχει κερδίσει τήν αγάπη μου και θα είμαι πολύ ευχαριστημένη αν πραγματοποιηθούν τα όνειρά της, που δείχνουν τήν καλοσύνη της καρδιάς της.

— Είμαι έντελώς συμφωνος μαζί σου, Μάργκαρετ, είτε ο Ριχάρδος.

Ο κυρία Βάν-Κούφρ δέν μίλησε, μα ή έκφραση τού προσώπου της έδειχνε φανερά πως βρισκόταν με τό μέρος τών παιδιών της.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ή μίς Ράιαν από ευγένεια είχε εξαφανιστεί, άφήνοντας μόνους τούς επισκέπτες, για να συζητήσουν μεταξύ τους για τήν αγορά τού σπιτιού.

Εκείνη τή στιγμή εξαναγύρισε.

— Ε, πως σάς φάνηκε τό σπίτι; ρώτησε.

— Είναι πολύ όρατο, είτε ή μίς Βάν Κούφρ, και πολύ γρήγορα θα σάς παραγγείλουμε τί αποφασίσουμε.

Και ή Μπέττυ με τήν συνοδεία της ανέβηκαν πάλι στάμαξί: για να γυρίσουν στις κυρίας Βάν-Κούφρ.

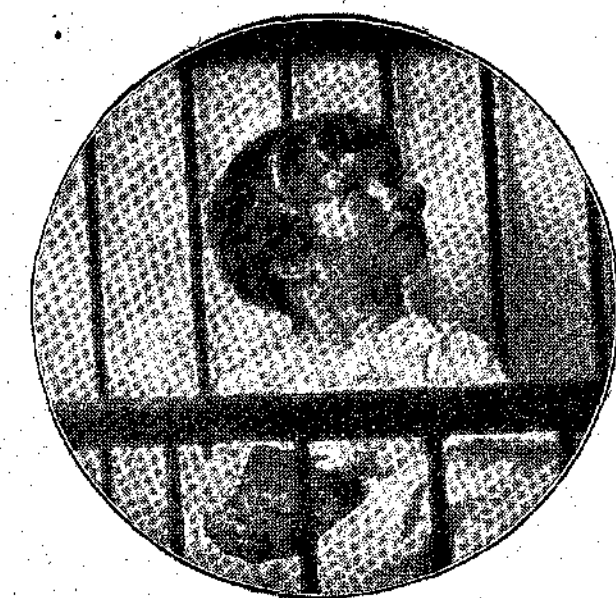
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μια εβδομάδα στη Νέα Υόρκη

Οι νόμοι είναι στήληθια πολύ εύεργετικοί για τούς ανθρώπους και κανείς δέν ξέρει τί θα γινόμαστε αν δέν υπήρχαν αυτοί. Άποτελούν όμως ένα σύστημα έξαιρετικά πολύπλοκο και δύσκολο να τό καταλάβη κανείς. Γι' αυτό τόν λόγο δέν θα άναφέρουμε όλες τις ένέργειες που έγιναν για να πάρη ή Μπέττυ τήν κληρονομία της στα χέρια της. Άρρδ αυτή που ενδιαφερόταν περισσότερο από κάθε άλλον, δέν κατάλαβε ποτέ της τίποτε, είναι όλοτελα περιττό να σπάσουμε έμεις τό κεφάλι μας για να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε πε-

ρισσότερα από τήν ίδια. Τότερα από ποιές διαδικασίες άναγνωρίστηκαν τα δικαιώματά της επάνω στην περιουσία τού παππού της; Πώς διορίστηκε κηδεμών της ο Ριχάρδος Βάν-Κούφρ; Αλλά δέν μάς ενδιαφέρου. Έκείνο που πρέπει να ξέρουμε, είναι ότι σε λίγον καιρό όλα τα ζητήματα είχαν κανονισθεί, πως όλοι ήταν ευριστημένοι, και πως οι πιδ στενοί δεσμοί ένωναν τήν οικογένεια Βάν-Κούφρ με τήν μικρή όρφανή. Η Μάργκαρετ και ή μητέρα της τέν είχαν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καληνύχτα!

σάν παιδί τους, κι' αν ο Ριχάρδος τέν πειράζε κάπου-κάπου, αυτό δέν εμπόδιζε να είναι καλοί φίλοι.

Έτσι: μια μέρα, καθώς ή Μπέττυ γύριζε στο σπίτι από ένα περίπατο που είχε κάνει με τήν μίς Μάργκαρετ, έτυχε να συναντήση στη βεράντα τόν Ριχάρδο. Μόλις τέν αντίκρουσε, κοκλίνησε, γιατί μ' όλο που είχε άρχισει να συνειθίζη στα πειράγματά του, ωστόσο τό φοβόταν άκμήη. Εκείνος τήν άρχισε άμέσως:

— Λοιπόν, παπαγαλάκι, — τής είχα δώσει αυτό τό παρατσούκλι έξαιτίας της αγάπης που έδειχνε ή Μπέττυ για τα παρδαλά χρώματα, παρ' όλο που τώρα δέν τόλμοσε να δείξη τήν αγάπη της αυτήν — λοιπόν, τί θα έλεγες, αν σου κατάβρεχα τό

ώρατο τριανταφυλλι φουστάνι σου με τούτον εδώ τέν σωλήνα τού καταβρέγματος;

Και με τό μάτι του έδειξε τόν σωλήνα που βρισκόταν λίγα βήματα παρακάτω, επάνω στο γράσιδι.

Η Μπέττυ έμεινε για μια στιγμή άναυδη, δέν άργησε όμως να συνέλθη.

— Έ; έκανε πάλι ο Ριχάρδος. Τι θα έλεγες;

— Θα έλεγα ότι, αφού είσθε ο κηδεμών μου, δέν θα θέλετε παρά μόνάχα τό καλό μου, κι' έτσι αν μου κάνετε μια ψυχρολουσία, πάλι να πη ότι θα τέν είχα άνάγκη.

— Όρατα τά είπες, Μπέττυ! έκανε ο Ριχάρδος γελώντας με όλη του τήν καρδιά. Δέν τά χάνεις εύκολα, καθώς βλέπω! Έχεις δικιο. Σάν κηδεμών και σά φίλος σου δέν θέλω πάντα παρα τό καλό σου. Άλλά γιατί δέν φοβάς τήν κόκκινη γραβάτα σου, παπαγαλάκι μου; Αδτή που φοροδους τήν πρώτη φορά όταν σε γνωρίσαμε και που σου πήγαινε τόσο ώρατα;...

Όσο όμως κι' αν επέμνε ο Ριχάρδος, ή Μπέττυ δέν ξαναφόρεσε ποτέ της τήν ώραία της γραβάτα. Λίγον καιρό άργότερα, όταν πήρε τή Βιργιλία στην διηρησία της, τής τή χάρισε, ίσως κίβλας για να έχη τήν ευχαρίστηση να τή θαυμάζη κάπου-κάπου.

Τό σπίτι τών Στίλφοφρ είχε άγοραστεί και τό πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουν, ήταν να τό επιπλώσουν.

— Πρέπει να πάμε στη Νέα Υόρκη για ναγόράσουμε ε, τι χρειάζεται, είτε ή κυρία Βάν-Κούφρ. Στο Γκρήμπορου δέν θα μπορούσαμε να βρούμε τίποτε.

— Έχετε δικιο, μαμμά, συμφώνησε ο Ριχάρδος, αλλά δέν φθάνει βέβαια μια μέρα για να φωνίση κανείς όλα τα έπιπλα όσα χρειάζονται για ένα μεγάλο σπίτι. Πρέπει να λογαριάση κανείς μια όλόκληρη εβδομάδα. Θα έρθω μαζί σας, αν τό επιτρέπετε. Πρώτα γιατί γνωρίζω καλά τήν πόλη και τα μαγαζιά της, και ύστερα, γιατί σάν κηδεμών τής μίς Μάκ-Γκούφρ, πρέπει να επιστατήσω σε όλα τά φώνα.

— Δέν έχεις εμπιστοσύνη σε μάς; ρώτησε έιρωνικά ή Μάργκαρετ.

— Και βέβαια έχω. Άλλά θα μου

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

'Αγαπητοί μου,

Α ΚΟΜΑ ένα σωματείο μέσα στα τόσα των 'Αθηνών: «Οι φίλοι της Πτηνοτροφίας και Κουνελιοτροφίας». Σκοπός του «να διαδώση κυρίως το κουνέλι στα χωριά μας» και να κάμη γνωστά «τις αρετές και τα πλεονεκτήματα» αυτού του ζώου στους κατοίκους των πόλεων. 'Αλλά ποιές είναι τάχα οι αρετές, και ποιά τα πλεονεκτήματα του κουνελιού; 'Η δημοφιλία του; η χάρη του, η εξυπνάδα του, η ήμερότης του, η αγάπη του ζωσς στον άνθρωπο και στο σπίτι; 'Α, μπά! γι' αυτά οι «φίλοι» του άδιαφορούν. Θέλουν να γνωρίσουν και να διαδώσουν το κουνέλι μόνο ως... τρόφιμο. Νά το σφάζουμε, να το μαγειρεύουμε και να το τρώμε. Οι αρετές λοιπόν και τα πλεονεκτήματα που άκούτε, δέν είναι παρά η νοστιμίδα του, η φτηνεία του κι' η καταπληκτική του πολυγονία. 'Αποτελει τροφή «γευστική, υγιεινή, οικονομική». Μπορεί να πλουτίζη το χωριάτη που θά το τρέψη με το τίποτα, θά το πουλή στην πόλη ζωντανό η σφαγμένο. Και στο τραπέζι του κατοίκου της πόλης μπορεί να προσθέτη ακόμα ένα «πίατο», άγνωστο ως τώρα—γιατί απ' όλους τους εδρωπαϊκούς λαούς, λέει η προκήρυξη των «Φίλων», μόνο έμεις οι 'Ελληνες δέν τρώμε το κουνέλι—ένα «πίατο» που θά το τρώς και να γλείφης και τα δάχτυλά σου. Και για να μάς το δείξη έμπράκτως, το Σωματείο μάς προσκάλεσε την περσόμενη Τετάρτη να γευθούμε το «Πιάτο του Κουνελιού», που το είχαν μαγειρέψει πολλές κυρίες της άριστοκρατίας μας, στις άριστοκρατικές σάλες της «Φιλίππου 'Ενώσεως», «τήν ώρα της μαστίχας», 6 1/2 μ.μ. Θά μάς έδιναν δηλαδή ένα δρεκτικό κι' ένα μεζέ κουνέλι, για να ιδούμε τί «γευστική» είναι η άγνωστή μας τροφή, και τις σχετικές πληροφορίες, υποθέτω, για να ιδούμε επίσης και πόσο υγιεινή και οικονομική είναι.

Δέν εδικαίρησα να πάω, έπομένως δέν ξέρω τί λογιής ήταν το κουνέλι που το μαγειρέψαν για προπαγάνδα. Θυμობμαι όμως, πώς βρες φορές έτυχε να δοκιμάσω—στην πατρίδα μου π: χ: όπου πολλές λαϊκές οικογένειες έτρεφαν, έτρωγαν και πουλούσαν κουνέλια—μωφ φάνηκε πολύ άνοστο, σά μά... παρεδία λαγοφ, που

αυτός είναι αλήθεια γευστικώτατος. 'Ισως γιατί δέν θάταν μαγειρεμένο όπως πρέπει. 'Αλλά θυμობμαι και την έντύπωση που μου έκαναν τότε τα κουνέλια, όταν τάβλεπα καμμία φορά σ' εκείνες τις λαϊκές σάλες η στα ισόγεια σπιτάκια, που για πάτωμα είχαν χλωμα πατικωμένο. 'Ωρισμένος προτιμοσά να τά βλέπω παρά να τά τρώω. Και προπάντων όταν έτρωγαν εκείνα τα μαρουλόφυλλο τους η το λαχανόφυλλο. Τί ευκίνησία στόματος, μύτης, αυτιών!.. Τι όφραια κοκκινωπά ματάκια, τί χαριτωμένη μουρτώσα, τί νόστιμα κινήματάκια και τί κωμικά τρεξίματα, πάντα σχεδόν από ένα υπερβολικό και πάταιο φόβο!.. Καμμία φορά έπιανα κανένα. Μά στα χέρια μου, η καρδούλα του χτυπούσε τόσο δυνατά, και τα μάτια του με κοίταζαν τόσο φοβισμένα κι' έκτετυτικά, που τό λυπόμουνα και τάφιν' άμέσως. Χωρίς άλλο, το κουνέλι 'είν' ένα από τα πιο όμορφα και συμπληθητικά ζώακια. Και δικαιολόγησα πολύ την αγανάκτηση του σεβαστού μας φίλου κ. Καμπούρογλου, όταν τον ρώτησα τις προάλλες αν θά πάη στο «πίατο του κουνελιού»:

—'Εγώ; φώναζε' έγώ δέν συμπράξω σ' αυτό το άνοσοόργημα; Και να συλλογιέμαι πώς τό κάνουν κυρίες! Μά δέν είδαν λοιπόν ποτέ τους κουνέλι... ζωντανό; Τί σκληρότης να θέλουν τώρα να μάς μάθουν να τό σφάζουμε για να τό τρώμε!.. Τό κουνέλι να μάς το δίνουν στο πιάτο. Για φαντάσου!

'Η αλήθεια είναι πώς απ' όλα τά ζώα... ο άνθρωπος είναι τό σκληρότερο. Κι' ο άντρας επίσης κι' η γυναίκα. Πόσα άλλα ζώακια, όμορφα και συμπληθητικά σάν το κουνέλι, δέν τά θέλει παρά μόνο στο πιάτο! 'Από τό άρνάκι ως τό περιστέρι... 'Αλλά τί να γίνη; 'Αφού η φυτοφαγία αποδείχθηκε «άνεπαρκής» για την τέλεια θρέψη του ανθρώπου, που από φυσικό του είναι «και φυτοφάγος και σαρκοόφρος», τά καίμένα τά ζώα, δσα τά βρίσκει «εύγευστα και υγιεινά», χρωστούν να τον τρέψουν. Κι' αν άνάμεσα σ' αυτά είναι πραγματικώς και το κουνέλι, η δημοφιλία του κι' η χάρη του δέν φτάγουν βέβαια για να τό σώσουν. Θά σφάζεται κι' αυτό και θά μαγειρεύεται όπως τάλλα. Για να τή γλύτωνα, έπρεπε κι' αυτό ναχη τό άθλιο κρέας του σκόλου και της γάτας—των χαριτωμένων, των αγαπητηών μά και τυχερών αυτών ζώων, που μόνο στην πείνα μάς πολιορκίας αποφασίζει ο άνθρωπος να τά κάμη «πίατο»...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΕΡΩ ΜΙΑ ΒΡΥΣΟΥΛΑ...

Ξέρω μιá βρυσούλα που δροσάτη στάζει, Που γλυκά δακρύζει με κρουσταλλόνερι, Ξέρω μιá βρυσούλα που άπαιλά στενάζει Ντροπαλά κρυμμένη στην παχιά τήφρα.

Ξέρω μιá βρυσούλα στοργικά που δίνει Το γλυκό νεράκι για τό διασπασμένο, Για πουλι το δόγγου, για βουνίσιό άγρίμι,

Στό κρυφό βραχάκι το νεροσκισμένο.

Ξέρω μιá βρυσούλα που όταν οβού' η

Πιά γλυκό τραγούδι κάνει στο σκοτόδι Μά του τσοπανάκου τη γλυκειά φλογέρα Που 'ρθε να ποίηση τό λευκό κοπάδι.

Η ΑΝΟΙΞΗ

Μιά άνοιξη άνοσοόλιστη 'Βασιλεύει. 'Ο σέβανός' άπλώνει τό γαλάζιο όθλο του, διαφανή, αθέριο, άγνό. Τά δροσερά νεράκια κυλούν στα καθαρία νερά τους χαϊδεύοντας τ' άγριολούλουδα, τά πετραδάκια και τή βελουδένια χλόη που συναντούν.

Τά πουλιά τονίζουν τό τραγούδι τους πάνω στα κλαδιά της 'Βλαμιάς. Οι πολύχρωμες πεταλούδες πηδούν έδω κι' εκεί, τρέχοντας μέλισσες θανάχισαν τή δουλειά τους και τρέχουν άκούραστες από λουλούδι σε λουλούδι, ρουφώντας τό χυμό.

'Από κάθε γωνιά άνεβαίνει και μιá μεθυστική εσθία! Τά τριαντάφυλλα κι' οι κρίνοι άνοιγουν περήφανα τά κέταλά τους, ο ταπεινός 'Μενεζές, η κίτρινη γαζίνα, τό λευκό άγιοκλήμα, άνθίζουν κι' αυτά. 'Ανθίζουν όλα μαζί γιατί είναι η έποχή τους.

Γυρίζω απ' τή γριά μεριά τά μάτια μου και βλέπω την άπεραντη θάλασσα που απλώνεται περφηφαν μπροστά μου. 'Ενα μεγάλο καράβι που φεύγει για ταξίδι. 'Ο λαμπρός άνοιξιάτικος ήλιος που καθρεφτίζεται στα νερά της τήν κάνει να λάμψη σάν λές και χίλια διαμάντια έχουν οίξει πάνω της.

Και γυρίζω τή ματιά μου απ' τ' άλλο μέρος. 'Απ' εκεί φαίνονται οι άγριοι πράσινοι-πράσινοι απ' τό σπαρμένο σιτάρι. Τό έλαφρό άεράκι που περνά άνάμεσα στα στάχια, φαίνεται σά να του ψιθυρίζει κάτι, γιατί άκούγεται ένας ψιθυριστός κι' αυτό άνεβοκατεβάζουν τά κεφάλια τους σά να του άπαντούν. Και τότε δλη η πράσινη έκταση μοιάζει με την επιφάνεια της θάλασσας όταν ό μπότης τή ρυτιδώνει.

Πιά μακριά άκόμη κι' όσο φτάνει η ματιά τ' ανθρώπου φαίνεται έν' άπεραντο καλ. Είναι τό λειβάδι με την καινούργια φορεσιά του, με φόντο πράσινο κι' άπάνω σκορπισμένα λογιάν-λογιάν λουλούδια. Μιά παπαρούνα με τό καινούργιο κόκκινο φάσι της και με τή μαύρη φούντα κομμάτι λιγγερή στο κάθε μικρό φάσημα. Τό μικρούλινο χαμόμηλο προβάλλει κι' αυτό θαρρετά τό κεφάλια του μέσ' απ' την πρασινάδα. 'Ανεμώνες στη ρίζα ενός δέν-

τρον η κοντά σε μιá πέτρα φυχρώνουν Μαρμαρίτες άστρες κίτρινες κι' άλλα άγριολούλουδα συμπληρώνουν τό στόλισμα του λιβαδιού. 'Όλα πιά άποφάσιαν να έτοιμασθούν για τή βασιλίσσα 'Ανοιξη, αφού έδδ και τόσον καιρό είναι έτοιμη και την προοιμενει η βασιτική πλάνα άμυγδαλιά.

Μεσ' στα περιβόλια άνηχούν τά τραγούδια... και βλέπει κανείς βλους, νέους και γέροντες, με τό γέλιο στο στόμα και με τή χαρά να λάμπη στα μάτια.

'Ας είσαι εύλογημένη, ω! άνοιξη έσύ που πάντα έρχεσαι να δώσης τις βροχές, τις θύελλες, τά μελαγχολικά μολυβένια σύννεφα τ' άγριου χειμώνα. 'Εσύ που έρχεσαι στολισμένη με λούλουδα και περνας από παντού διάχροντας τή μελαγχολία και σκορπώντας τή χαρά, ως είσαι εύλογημένη!

Σπίγγε

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Μόλις είχαμε τελειώσει και τον τελευταίο διαγωνισμό του δευτέρου έξαμήνου. 'Αχ, τί βάρος έβγαίνας απ' τό στήθος μας!

Οι κ.κ. καθηγηταί μας είχαν υποσχεθεί ότι την άλλη μέρα θά πάμε έκδρομή.

'Εκδρομή είναι τ' όνειρό μου: τί τρέλλες θά κάνω και τί παιχνίδια! 'Ετοιμαστήκαμε από βραδύς και τό πρωί την άλλη μέρα, πριν κανέσει άκμή ο ήλιος ξεκινήσαμε με τ' αυτοκίνητό μας έχοντας σύντροφο τό πρωινό άεράκι που μάς χαϊδεύει έλαφρά-έλαφρά.

Καθώς προχωρούσαμε, όλο τρυφουρα και πέρα απλώνονταν βελουδένια η πράσινη χλόη, κεντημένη με τό χουσαφι της μαργαρίτας και με τ' άστραφτερά διαμάντια της δρόσου.

'Αστράφτουσ κι' οι διαμαντένιες σταλαματιές κρημασμένες σ' άκρόφυλλα των δέντρων, έτοιμες να πέσουν απ' τής σφρας τό κούνημα και να χυθούν στη χλόη, σκορπώντας μιá όψη φωτοβολή.

'Όταν φθάσαμε βάλανε τά πράγματά μας από κάτω απ' τις σκέες των δέντρων κι' αρχίσαμε τις τρέλλες μας και παιχνίδια. Και κάπου-κάπου άνοιγανε τις βαλιτσούλες μας και βάζαμε από μιá μπουλιά στο στόμα μας και πάλι αρχίζαμε τό παιχνίδι.

Μιά σφυριξιά έξαφνα άκούστηκε κι' όλες βρεθήκαμε πάλι σ' αυτοκίνητα.

Κρίμα που πέρασε τόσο γρήγορα αυτή η χαρούμενη μέρα. Περνώοντας τώρα απ' άλλο μέρος είδαμε στα πλάγια ενός μικρούλικου βουνού ένα τσοπανάνο που κατέβαζε τά λίγα κρόβάτά του απ' τή βοσκή, σά βράδιος. Κι' οι φωνές του συνοδεύονταν με τά βελάσματα των γιδιών που άχόρταγα ζητώντας και στο δρόμο τρωφή πηδούσαν έδω κι' εκεί. Τ' αυτοκίνητα όλοένα όμως προχωρούσαν και κόντευε να φθάσουμε. Τώρα την άπεραντη ήσυχία κάβει μόνον ο ψίθυρος των έληών κι' η βοή των λίγων όκορποφόρων δέντρων, όπου συνάδευαν τά τραγούδια των άθρονιών και τις χαρούμενες φωνές μας.

Μά χωρίς να τό καταλάβω, τέλος φθά-

σαμε και για τελευταία φορά άποχαιρέτησα τους καθηγηταί μου και τις πολυγαμημένες μου συμμαθήτριες. Ποιός ξέρει αν θά τις ξαναβλεπα στο διάστημα του καλοκαίριου.

Και με τον άποχαριστικό δλων μ' ένα δάκρυ στο πρόσωπό μου, και πάλι φώναξα «άντιο!».

'Ιέρεια του Πόνου

ΤΑ ΓΕΝΕΘΑΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Άθριο ο Τότης έχει τό γενεθλιά του. Κλείνει τά όκτώ του χρόνια. Και θά είναι πιά σαστός άνδρούλης.

Καθισμένος τώρα δίπλα στη σβυστή φωτιά σπάζει τό κεφαλάκι του νάβρη αν ύλάρη κανείς, που να του χαρίση κανένα μπουναμά. 'Αλλ' όχι δέν έχει κανένα. Ξέρει καλά ότι η φτωχή μητέρα του, με κόπο κερδίζει τά λίγα λεφτά, που φυτοζωούν. 'Από πουδόν λουπόν να περιμένη; 'Από κανένα. Πέρσιν—θυμάται σάν τώρα—πρωί-πρωί χώνοντας τό χέρι κάτω απ' τό μαξιλάρι έπιασε μιá τρουμπέτα με μιá κόκκινη μεταξωτή φούντα. Τί όφραια που ήταν! Φέτος όμως;..

Μά μιá κρυφή έλλπιδα που τον παραγορει τον συγκαταεί στη θέση του σκαπτικό. 'Ισως, ίσως κανείς με θυμηθή, μονολογεί.

Οι άτέλειωτες ώρες περνούν σιγά-σιγά, ως που απλώνεται η σιγαλιά της νύχτας, και σε λίγο τον άκοκομίζουν βαθειά...

'Ο ήλιος στέλνει τώρα τις θερμές άκνίνες του στο παφάθυρο του φτωχού σαιτιού.

'Ο Τότης ξυπνάει μά δέ λημονεσ' οι βραδυές του σκέφεις ξανάρχονται στη μνήμη του. Μά άνοπομονήσια χώνει τό χέρι του βαθειά κάτω απ' τό μαξιλάρι. 'Αλλά τί είναι αυτό που πιάνει; Χωρίς να τό δει, μαχουλεύσει, προσπαθει να καταλάβη αλλά δέν μπορεί. Ξάφνου τό τραβά. Τί να δει; Ένα όφραιο κόκκινο, αυτοκίνητο, με μαθρες ρόδες. Ποιός να του τό χάρισε; Ποιός λοιπόν, ποιός άλλος απ' τή μαμά;

'Η κάμμένη, τί οικονομίες θά έκανε για ν' άγοράση τούτο τ' όφραιο αυτοκινήτακι!

Τό περιεργάζεται άρεκτη ώρα, κι' έπειτα αφίροντάς το, τρέχει στην άγκαλιά της μαμάς του και τήν φιλεϊ κολλές-κολλές φορές.

Μινιόν

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ

'Ηταν καλοκαριώτικο δειλιό. 'Ο χρυσός ήλιος είχε τελειώσει τό ταξίδι του, και τώρα έτρεχε να κρυφθή πίσω απ' τά κορφοβούνια, σίχνοντας τις τελευταίες χρυσοκίτρινες άχτίδες του.

'Αποροφημένος να βλέπω τις άτέλειωτες καλλονές της φύσης, οστε καν κατάλαβα πώς βρεθήκα πάνω σ' ένα ύψωματάκι κοντά σε μιá βρυσούλα που έτρεχε τό κρουσταλλένιο της νερό. 'Εδω κι' εκεί ύψονόταν γιγαντάσωμα πλατώνια, και πιά πέρα πανύψηλες λεύκες, ενώ πάνω σ' αυτές φλυρούσαν τά σπουργίτια.

Ξάφνου άκούσθ ένα γλυκό, ένα μαγευτικό σκοπό φλογέρας.

Γυρίζω από τό μέρος που έρχόταν και βλέπω πολλά και λευκά προβατάκια, να τρέχουν έδω κι' εκεί βελάζον-

κάνη γούστο να ιδω πώς θα τά χάση η Μπέττυ μπροστά σε όλα τά θαυμάσια και αξιοπερίεργα της Νέας 'Υόρκης. 'Εχεις ξαναπάει στη Νέα 'Υόρκη, παπαγαλάκι;

—'Όχι, κύριε, έκανε η Μπέττυ με κάποια δειλία.

—Λοιπόν θα σοβ τή γνωρίσω. Θά έρχεσαι και συ μαζί μας, Μάργκαρετ.

—Ρώτησε καλύτερα τή Μπέττυ αν με θέλη, άπάντησε εκείνη χαμογελώντας.

—'Ω, και πώς μπορώ να πάω πουθενά χωρίς να είναι κι' η μίς Μάργκαρετ μαζί; Έκανε ζωηρά η μικρούλα. Χωρίς αυτήν δέν μπορώ ούτε στιγμή να κάνω!

—Αυτό είναι πολύ κολακευτικό για μάς τους δυό, έκανε εύθυμα ο Ριχάρδος γυρίζοντας προς τή μητέρα του.

—'Εγώ δέ ζηλεύω, ειπε η κυρία Βάν-Κούρτ.

—'Ότε εγώ, δήλωσε ο Ριχάρδος. Δέ ζητώ τή μεγαλύτερη θέση στην καρδιά του παπαγαλάκι μας. Με φθάνει μιá μικρή.

Και με τά λόγια αυτά έδωσε τό χέρι του στο κοριτσάκι, που έβαλε θαρρετά μέσα τό εικό το.

—Σύμφωνοι λοιπόν, ξαναείπε ο Ριχάρδος. Θά πάμε να περάσουμε μιá εβδομάδα, μιá όλόκληρη εβδομάδα στη Νέα 'Υόρκη, παπαγαλάκι, κι' αν δέν έχει κανείς αντίρρηση, θά ξεκινήσουμε μεθαύριο.

'Αντίρρηση δέν είχε κανένας.

'Η έπομένη άφιερώθηκε όλόκληρη στις προετοιμασίες να τό ταξίδι και τό βράδυ κάθισαν και κατέστρωσαν τό πρόγραμμα της διαμονής τους στη Νέα 'Υόρκη.

—Και τώρα, ειπε η κυρία Βάν-Κούρτ, όταν κανονίσθηκαν όλα τά ζητήματα, πήγαινε γρήγορα, Μπέττυ, να κοιμηθής. 'Η ώρα πέρασε, θά νόδαταξες...

Μέσα στις δυό εβδομάδες που πέρασαν απ' τήν ημέρα που η μικρή Μπέττυ είχε φύγει από της κυρίας Τούκερ, οι τρόποι της είχαν αλλάξει πολύ.

('Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

τας εδχαριστημένα. Τα περισσότερα μαζεύονται στη βρύση. Μπροστά το μεγάλο κριάρι με το χοντρό κουδούνι στο λαιμό, στέφει δεξιά και αριστερά άνηψα σαν τη λούρα με τα μικρά πουλάκια της.

Πιο πέρα, κάτω από ένα δέντρο, είναι καθισμένο ένα δωδεκάχρονο αγόρι, έχοντας δίπλα του τους δύο φρουρούς, τα μαντρόσκυλα.

Παίζει γλυκά τη φλογέρα του. Τα κατακόκκινα μάγουλά του, τα σγουρά δόξανθα μαλλιά, και έν γενειοφόρα που ζωγραφίζονται στο πρόσωπό του, με κάνουν να το θαυμάζω.

Κάτι μισοσκιεμένα παντελόνια, φθάνουν ως κάτω από τα γόνατα, ενώ χοντρά τσαρούχια σκεπάζουν τα πόδια του.

Σε λίγο σηκώνεται, ακολουθούμενο πάντοτε από τα σκυλιά του, βγάζει από ένα σακούλι λίγο σταρένιο μαύρο ψωμί και κάτι ελιές, πλησιάζει στη βρύση, πίνει νερό, βρέχει το κοριμπάκι του, και αρχίζει να τρώει λαίμαργα, μισοσύντομα εδχαριστημένα.

Δεν ξέρω κι' εγώ πόση ώρα το κοιτάζω, μα με ξυπνήσαν από τον ρεμβασμό μου τα γαυγίσματα των σκύλων.

Είπα να σπυριλιάσω, κι' αποφάσισα να γυρίσω σπίτι.

Γύρισα ακόμα μια φορά να δω την εδτυχία πάνω στο χαρτομένο αγόρι, ενώ τα χείλη μου ψιθύριζαν:

— Φιχάω τσοπανόπουλο, πόσο σε ζηλεύω!

Πειραιώτικα

ΨΥΧΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Είναι στιγμές που στην ψυχή Σάφνης χαρές γλυκές ροδίζουν, Και τότε αλλάζει κι' η ζωή Κι' όλα τριγύρω παιχιδίζουν...

Χίλιες βρούδες στην ψυχή Νοιώθω γλυκά να τραγουδάνε, Κι' είναι μια θεία Μουσική Που μέσ' στο είναι μου σκορπάνε.

Κι' από τα σκαλιά του δόλιου νού Σιγά ή σκέψη κατεβαίνει Το ψυχοτάγικο ν' ακούση

Και του καιρού τ' άλλοτινού Είναι στη μνήμη πιά σβυσμένη 'Η ελπίη ποδχα δακρυλούσει.

Κρίτικον

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ήταν μια φορά κάτι λουλούδια που σκόρπιζαν γύρω τ' άρωμάτα τους κι' ήταν λουλούδια κόκκινα, κατακόκκινα και χρυσά σαν άνοιξιάνικες δίδες, και σκουρόχρωμα μενεξεδένια, κι' άσπρα, δλόασπρα, που μοιάζαν με πουπουλένια σύννεφα, μ' άγνές παιδικές ψυχούλες.

Κι' ήταν ένα σπιτάκι δλόασπρο, χαρούμενο, χωμένο στις μοσχοβολήμενες περιπλοκάδες, μακριά από την πολυθόρυβη πολιτεία, δίπλα στην πηγούλα που γοργουλούσε τα νερά της τα κρυσταλλένα, ανάμεσα στα δέντρα που τραγουδοσαν ποιλάνια.

Κι' ήταν μια φορά ή χαρά εκεί πέρα, και στόλιζε με το γέλιο της τα κοραλένια χείλια της ξανθής παιδούλας. Κι' όταν ο ήλιος καμαρωτός κι' δλόλαμπρος χόραζε τις κορφές των βουνών, και ξυπνούσε τα πουλάκια από τα

δέντρα, μαζί με το πρώτο κελάιδημα άντηχάσαν το γέλιο της μ' άσημένιους αντίλαλους. Και πάλι, σαν κοιμισμένος έγραψε να κρυφτεί, μαζί με τη μακρινή καρπίνα του έσπερινού ύψανόταν κι' ή προσευχούλα της ταπεινής, κι' είχε ή φωνή της τον ίδιο κρυσταλλένιο ήχο με το μουρμουρητό της δροσής πηγούλας.

Οι χρυσές ήλιαχτίδες, κρυφοί κόρυμπές της, λένε πως πολλές φορές την είδαν, γλυστορώντας ανάμεσα από τις πυκνές φυλλωσιές, έσπλωμένη στο πρόσινο χορταράκι να κουβεντιάζει με τ' άσπρα περιστερία της, και πως πολλές φορές τα πουλάκια του δάσους κατέβαιναν κι' έρωγαν σπόρους από τα άπλωμένα χέρια της και την ποδιά της, κι' ο ύπνος που καρμιά φορά σφαλούσε τα γαλανά της μάτια, την έκανε να μοιάζει με κοιμισμένη βασίλοπούλα των παραμυθιών.

Ήταν μια φορά μια ξανθή παιδούλα, κι' ή χαρά στόλιζε τα κοραλένια της χείλη, κι' ή άνοιξη γέμιζε λευκές μαργαρίτες την ποδιά της και τα ξανθά της μαλλιά. Ήταν μια φορά παντού άνοιξη και το μυρωμένο άγέρι σγοτραγουδοσε κουνώντας άνταφαρα τα λουλούδια κι' άπυλοχάιδευσ την πράσινη χλόη.

Λένε οι ήλιαχτίδες πως έτσι ήταν μια φορά. Μα δεν τελειώνουν ως εδώ Λένε ακόμα πως κάποιον καιρό τ' άσπρο σπιτάκι κλείστηκε, κι' οι βράτοι του σκέπασαν δλόατελα, τα λουλούδια τα δλόχροσα και τα κίτασπρα άνακατέθηκαν με τ' άγριόχορτα, και σαν τα κουνούσε τ' άγέρι, σγοψιθύριζαν λυπημένα, κουνώντας τα κεφαλάκια τους. Τ' άηδόνια πέταξαν μακριά και μόνο σαν τ' οφειλάρι φάτιζε την πλάση, μια κουνουβάρια θρηνοδσε μέσ' στη στεγαλιά. Κι' έβλεπαν, λένε, μια κοπέλλα χλωμή κι' άγέλαστη, που είχε γαλούζια μάτια, ν' άργοπλανιέντα στα χορταριασμένα έρημα-μονοπάτια του δάσους.

Και το χλωμό φέγγαρι λέει πως σαν άσήμιονε τα νερά της πηγούλας, μια άερινη όπτασία, μια σκέψη σαν λευκό φάντασμα,—φάντασμα που είχε ακόμα ξανθάμαλλια και γαλάζια μάτια—πλήθαινε τα νερά της πηγούλας με τα διαμαντένια δάκρυά της.

Κι' όμως ήταν μια φορά κάτι δμορφα λουλούδια, κι' ήταν μια παιδούλα που τα κοραλένια της χείλη στόλιζε το γέλιο της χαράς.

Τιτίκα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μαμμά λέει στο Γεώργο: —Ίδές το πρόσωπό σου σταν καθρέφτη, όλο μουντζούρες είναι!

Την άλλη μέρα, ή μικρή Φώφη λέει στην Κική:

—Τά χέρια σου είναι όλο μουντζούρες. Κοίταξέ τα... σταν καθρέφτη!

Ανώνυμος

—Μαμμάκα, σήμερα βρήκα στο δρόμο είκοσι δραχμές. Δεν τις κράτησα όμως.

—Μπαβό. παιδί μου. Τις έδωσες στην Αστynomία;

—Όχι, μαμμάκα. Τις πήρα καραμέλλες.

Κυρά Φροσύνη

ΒΑΛΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ», Αθήνα, 42 δδς Εβριπιδου, την 28 Μαρτίου 1933

ΜΕΓΑΛΗ γραμματοπλημύρα, παιδιά μου! Αυτό με χαροποιεί εξαιρετικά, γιατί δείχνει ότι ή διαπλαστική μας οικογένεια μεγαλώνει και κινείται. Με στενοχωρεί όμως κιόλα, γιατί δεν είναι δυνατό να παντώ κάθε φορά σε τόσα γράμματα και να παντώ σε όλα όλα με ρωτά το καθένα. Και δεν είναι μόνο ο χώρος που μου λείπει — το κάτω κάτω — ή μπορούσα να περιτορώσω ακόμα τη Σελίδα Συνεργασίας — αλλά και ο καιρός. Μπορώ σε μια εβδομάδα, μόνη μου, — γιατί ο' αυτό άλλος δεν μπορεί να με βοηθήσει — να διαδώσω τόσες εκατοντάδες γράμματα και να γράψω εξή κι' έφτά σήτες απαντήσιες; Γι' αυτό δεν πρέπει να χετε την άπαιτησή να σε άπαντώ άμέσως, ούτε με πολλά λόγια πάντα.

Παλά Αθήνα, έδειξα στον κ. Σενόπουλο την κριτική σου για την ταινία του «Κακό Αρμόσυ». Έχεις δίκιο σε όλα, οι έλλείψεις είναι πολλές. Γιατί το γόρσιμα έγινε μακριά του, το σενάριο του δεν τηρήθηκε πιστά και, το κυριότερο, οι διάλογοι δεν γράφησαν από τον ίδιο. Καλά δεν φαίνεται ούτε ή ιδέα του έργου, και το δρμα της Χρηστίας δεν αναπτύσσεται άρκετά. Μ' όλ' αυτά, ή ταινία έχει και πολλά όρατα πράγματα, και τεχνικώς — φωνολογία, ήθοποιία, μουσική κτλ. — είναι ή ανώτερη ως τώρα ελληνική.

Στο Δημοτικό θέατρο Πειραιώς, την έρχομένη Παρασκευή, 7 Απριλίου, θα δοθεί μια ενδιαφέρουσα απογευματινή παράσταση. Την κάνει το Γ' Γυμνάσιο προς ένισχυση του σχολικού ταμείου υπό την προεστία της Δημοτικής Αρχής. Νεαροί έρασιτέχνες, μαθητές και μαθήτριες του Γυμνασίου, της Αραματικής Σχολής του Έθνικού θεάτρου, της Προτύπου Αραματικής Σχολής κτλ. θα παίξουν: Α' «Το Ανθρώπινο» τρίπρακτο ψυχολογικό δράμα του κ. Σενόπουλου και Β' τή μονόπρακτη κωμωδία του μακαρίτη Κορομηλά «Ο θάνατος του Περικλέους». Πολλά διαπλαστικά του Πειραιώς θα πάνε βέβαια κεινο τάπoγυμα στο θέατρο και θα μω γράσουν τις έντυπώσεις τους.

Με συγχαίρεις — μω γράφει ο Γαργατούας — που έχω να σου γράψω 6 μήνες. Τα μαθήματα, θάλας, οι γιορτές και πώ πολύ ή τεμπελιά, δεν μάφρασαν καθόλου καιρό για σενα... Περστρο πράγμα πόσα γράμματα λαβαίνω που αρχίζουν έτσι, με τα ίδια λόγια, στερρότητα. Άλλά τί να σε πώ! Τα μαθήματα τα έννοω, τις γιορτές τις έννοω, την τεμπελιά όμως όχι! Είναι πολύ λυπηρό για μένα να συλογέμαι πως έχω τόσα... τεμπελικά παιδιά. Μόνο που έχουν την ειλικρίνεια να τμολογοδύ. Μα δεν άρκετ: Πρέπει να βάζουν και τα δυνατό τους για να νικούν την τεμπελιά.

Άλλ, αυτό το ψευδώνυμο, καθώς θα είδες, σου ένέκρινα. Χαίρω πολύ για τή γνώριμιά και γι' αυτή την καλή άγάπη. Αδικήθηκε βέβαια κι' εγώ, που μόλις τώρα τή μαθαίνω — μα ίσως σου άδικήθηκε περισσότερο από, όχτώ χρόνια συνδημητρά μου, δεν άποσάσεις να λάβης μέρος και στην κίνηση. Και τώρα έμπρός!

Άγλαία Ι. Μάρκου, έλαβα κι' εδχαριστώ. Δεν παίζει που άργησες λίγο να νανώσης τή συνδρομή σου, επειδή ένόμιζες πως δεν είχε λήξει. Για τόσο πράγμα θα σου όθμενα; Απάντηση, νομίζω, και

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανέωσις της συνδρομής του

στο πρώτο σου γράμμα. Μα και αν το παρήλασα, από κάθε άλλο θα ήταν παρ' άπο θυμό...

Κόρη των Κυμάτων, με μεγάλη μου χαρά σε κάνω και σενα Διαπλαστικό. Ο θεός σε στέφει τάδεφια σου, έχεις όμως με εξαδέλφη που σ' αγαπά καλύτερα και από αδελφή. Η άγάπη της θα σε παρηγορή σταν πόνο σου και θα σε βοηθή στη ζωή σου. Τώρα έχεις και μένα...

Χαίρω, Αϊσώπος Αιχουδής, που αυτό έγινε άφορμή να μω γράψης και να πάρω και ψευδώνυμο. Βασίζομαι στην επόσησή σου ότι θα μω γράψης τώρα συχνά. Έλαβα και τις λύσεις.

Ναι, Ρούφουλα, είμαι πολύ εδχαριστημένη από το Συλλογό σας. Συντελεί πολύ στη διάδοσή μου, αλλά φυχαγωγός κιόλα και διασκεδάζει με μέλη του. Δεν άμφισβάλλω ότι κι' ή δική σου διάλεξη θα είναι επίσημη όρατα. Τι σημαίνει, αλήθεια, ερούφουλας; Είναι έκεί καρμιά τοποθεσία; ή μήπως λέτε έτσι τή δίνη ή το σίφων; Χαρτί σου έστειλ' άμέσως.

Χαίρω πολύ για τή γνωριμία. Ίκαδερους, και ο' εδχαριστώ για τα καλά λόγια. Μπράβο που πήγες τόσο καλλί στους διαγωνισμούς. Έκρίνω συχνά από ένα όρατο γράμμα σου σαν αυτό.

Αυτό το χιόνι, Χωρίς Φτερά, ήταν το τελευταίο ξεθώσισμα. Τώρα κι' έκεί, όπως κι' εδώ, θα είναι γλυκαί άνοιξη. Με πόση εδχαρίστηση μόρια τάνθαικα που μω είχες μέσα στο γράμμα σου! Ναι, ήταν λίγη Τοσχαράδα και λίγη Αθήνα. Άλλά γιατί γιατί φέρεις «τα»; Δεν πιστεύω να λέτε έτσι έκεί τους μενεξέδες. Αυτό είναι το επιστημονικό τους όνομα. Δεν υπάρχει παρά στη Φυτολογία και στο Λεξικό.

Δεν παίζει, Βενουόλα, αφού ήσουν άρρωστη. Χαίρω που έγινες καλά. Πώς πήγε λοιπόν αυτό το δρμα που θα παίξτε στο σχολείο σας τήν 25 Μαρτίου; Ναι, το έβρι το «Να ζή το Μεσολόγγι». Τήπαξαν κι' εδώ στο Έθνικό θέατρο τήν ίδια ήμέρα. Έσύ το πρόσωπο έκανες; Κανέν' από τα παιδιά που φαίνον φουοσκία; ή καρμιά αδελφή;

Δεν είναι και τόσο δύσκολο, Χαρηνή ε' Απριλίου. Όταν ίδης κάποιο εκέ σε και το άνοιξιες; δηλαδή εκέ του όποιου γίνεται, παράγεται και ή λέξις άνοιξιες, ο νοός σου βέβαια θα πάη άμέσως στο ρήμα άνοιγω. Έτσι κι' έκεί ένα ρήμα ζητείται.

Επίσης, όταν λέμε «αριθμητικός όρος», έννοούμε λέξη που άπαντούμε στην Αριθμητική: κλάσμα, συμμίγης, άθροισμα, κτλ. Όπως «γεωγραφικός όρος» είναι τή νήσος, ήπειρος, όρος, λόφος κτλ. — Σου έστειλα Οδηγό και τέσσερα τετράδια.

Σεπεόμενε Αόρδε, το μεγάλο σου γράμμα, εδχαρομής του άρθρου της Πατριδος, συγκίνησης βαθιά τον κ. Παπαδόπουλο κι' εδλους μας. Τις Συλλογές των Ασκήσεων δεν μπορεί κανείς να τις κρνη και να τις συγκρίνη, αν δεν τις έχη μπροστά του όπως εγώ. Πρώτο, γιατί οι περισσότερες Ασκήσεις που βλάπτει, δημιουργούνται διορθούμενες, και κανείς, εκτός από μένα, δεν ξέρει πως ήταν ή Ασκηση άδιόρθωτη, δηλαδή αν χραίοτηκε να διορθωθεί λίγο ή πολύ. Δεύτερο, γιατί από πολλές Συλλογές μένον πάντα άημοσιεύτες: και όραιότερες Ασκήσεις, είτε γιατί δεν εχώρουν, είτε γιατί προτιμήθηκαν άλλες κάπως εδκολότερες, είτε γιατί

δώδεκα χρόνων, στη Β' Γυμνασίου — για να μήν και στην κίνηση, από μάλιστα να διαβάσεις ετη χρόνια. Σ' εδχαριστώ για τα καλά λόγια κι' ελπίζω να μω γράψης. Έλαβα και τα νέα Παιδικά Πνεύματα, Δανάη, όλα όρατα πραγματικά. Μα μω το είπες και άλλους ότι τα βροσκες ο' ένα ιταλικό περιοδικό για παιδιά. Όσο για το Ήμερολόγιο, μω κωφοριενται που έκοπιάσε άδικα να το μεταφράσης και να το καθορογράψης, γιατί παρ'όλα έχω δημοσιεύσει ως τώρα δυό, με σχήματα, με πίνακες κτλ. Είναι μάλιστα όχι για 100 χρόνια, αλλά αιώνια. Αν φάξης σε προηγούμενους τόμους μου, θα τα βρήξ.

Χαίρω, Αϊσώπος Αιχουδής, που αυτό έγινε άφορμή να μω γράψης και να πάρω και ψευδώνυμο. Βασίζομαι στην επόσησή σου ότι θα μω γράψης τώρα συχνά. Έλαβα και τις λύσεις.

Ναι, Ρούφουλα, είμαι πολύ εδχαριστημένη από το Συλλογό σας. Συντελεί πολύ στη διάδοσή μου, αλλά φυχαγωγός κιόλα και διασκεδάζει με μέλη του. Δεν άμφισβάλλω ότι κι' ή δική σου διάλεξη θα είναι επίσημη όρατα. Τι σημαίνει, αλήθεια, ερούφουλας; Είναι έκεί καρμιά τοποθεσία; ή μήπως λέτε έτσι τή δίνη ή το σίφων; Χαρτί σου έστειλ' άμέσως.

Χαίρω πολύ για τή γνωριμία. Ίκαδερους, και ο' εδχαριστώ για τα καλά λόγια. Μπράβο που πήγες τόσο καλλί στους διαγωνισμούς. Έκρίνω συχνά από ένα όρατο γράμμα σου σαν αυτό.

Αυτό το χιόνι, Χωρίς Φτερά, ήταν το τελευταίο ξεθώσισμα. Τώρα κι' έκεί, όπως κι' εδώ, θα είναι γλυκαί άνοιξη. Με πόση εδχαρίστηση μόρια τάνθαικα που μω είχες μέσα στο γράμμα σου! Ναι, ήταν λίγη Τοσχαράδα και λίγη Αθήνα. Άλλά γιατί γιατί φέρεις «τα»; Δεν πιστεύω να λέτε έτσι έκεί τους μενεξέδες. Αυτό είναι το επιστημονικό τους όνομα. Δεν υπάρχει παρά στη Φυτολογία και στο Λεξικό.

Δεν παίζει, Βενουόλα, αφού ήσουν άρρωστη. Χαίρω που έγινες καλά. Πώς πήγε λοιπόν αυτό το δρμα που θα παίξτε στο σχολείο σας τήν 25 Μαρτίου; Ναι, το έβρι το «Να ζή το Μεσολόγγι». Τήπαξαν κι' εδώ στο Έθνικό θέατρο τήν ίδια ήμέρα. Έσύ το πρόσωπο έκανες; Κανέν' από τα παιδιά που φαίνον φουοσκία; ή καρμιά αδελφή;

Δεν είναι και τόσο δύσκολο, Χαρηνή ε' Απριλίου. Όταν ίδης κάποιο εκέ σε και το άνοιξιες; δηλαδή εκέ του όποιου γίνεται, παράγεται και ή λέξις άνοιξιες, ο νοός σου βέβαια θα πάη άμέσως στο ρήμα άνοιγω. Έτσι κι' έκεί ένα ρήμα ζητείται.

Επίσης, όταν λέμε «αριθμητικός όρος», έννοούμε λέξη που άπαντούμε στην Αριθμητική: κλάσμα, συμμίγης, άθροισμα, κτλ. Όπως «γεωγραφικός όρος» είναι τή νήσος, ήπειρος, όρος, λόφος κτλ. — Σου έστειλα Οδηγό και τέσσερα τετράδια.

Σεπεόμενε Αόρδε, το μεγάλο σου γράμμα, εδχαρομής του άρθρου της Πατριδος, συγκίνησης βαθιά τον κ. Παπαδόπουλο κι' εδλους μας. Τις Συλλογές των Ασκήσεων δεν μπορεί κανείς να τις κρνη και να τις συγκρίνη, αν δεν τις έχη μπροστά του όπως εγώ. Πρώτο, γιατί οι περισσότερες Ασκήσεις που βλάπτει, δημιουργούνται διορθούμενες, και κανείς, εκτός από μένα, δεν ξέρει πως ήταν ή Ασκηση άδιόρθωτη, δηλαδή αν χραίοτηκε να διορθωθεί λίγο ή πολύ. Δεύτερο, γιατί από πολλές Συλλογές μένον πάντα άημοσιεύτες: και όραιότερες Ασκήσεις, είτε γιατί δεν εχώρουν, είτε γιατί προτιμήθηκαν άλλες κάπως εδκολότερες, είτε γιατί

ήταν «ένα είδη» που για ένα ή άλλο λόγο δεν ήθελα να εισαχθών. Τώρα για τή Στατιστική σου: Στ' Αποτελέσματα των Ασκήσεων σημειώθηκαν από Νάφμισσο 28 Εθώμα, — υπογραφικό λάθος — αντί 20 που ήταν εκει ο άνώτερος όρος. Και παραλείφθηκαν τα 20 που πήρε ο Κάουπος στον Διαι. Καλλιγράφας. Σημειώστε τα.

Σε συγχαίρω, Νερκεμία, για τό θ που πήρες στους διαγωνισμούς, και μάλιστα μόνη σου στην τάξη σου. Είδα και πως είσαστε χωρισμένες σε δυό κόμματα... φιλολογικά. Άπόρρητα όμως για το άντικείμενο της άγάπης του αντίθετου κόμματος. Γιατί αυτό καίς άλλο είναι παρά... φιλολογικό. Τετράδια σου έστειλα.

Η αρχή ήταν δύσκολη, Σενόδινη, (θα είδες τήν έγκριση), γι' αυτό μω έκαμες δέκα γράμματα και δεν τόλμησες να στείλως κανένα. Άλλά τώρα που έστειλες το ένδέκατο (και με πόση χαρά το διάδασα) έπλκω να εδχαλοουθήσης.

Ανδισμένη Παρά, αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινα και χαίρω πολύ για τή γνωριμία. Φίλησέ μου και τον αδελφούλη που τραλλάνεται με το «Αιχουδής». Τι καλά που σε λένε οι καθήγηται σου! Άντι να πατάτε τα λεπτά σας σε καραμέλλες, που χαλούν και στομάχι, και δόντια, δεν είναι καλύτερα να τα μαζεύετε και να γράψετε ο' ένα περιοδικό που σεσ τέρπει και σεσ όφασει; Νά, σου τώρα πόσο είσαι εδχαριστημένη.

Μυρωμένο Γιούλι, Ροδανγή, Πηγυμένε Ατέ, Αγαλάνη, Μπουμπουλίνα, Παρηγορε' Άγγελε, Μανώ Μανουγιένος, Παναός (που ξεσπάδες), Μονάκιβη, Αιλιαντίς, Κόκκινη Κούκλα, Αϊσώπος, Δάμων, Γαλανομάτα, Χωρή Καρδιά, Αεβάρια, Κερυναικό Διαβόλακι, Βολέτα, και Φαίδα — και τα δικά σας όρατα γράμματα διάδασα με πολλή εδχαρίστηση, εζετέλωσα τις παραγγελίες σας, έλαβα όσα μω άναφέρετε, και σεσ εδχαριστώ για όλα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έμρινέται, ούτε άνανέεται, εν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όρ. 10. — Τα έμρινομένα ή άνανέομένα ίσχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σε άγράφει και σεα από κ. άκοριτία.

Νέα Ψευδώνυμα: Αδύοστα, κ. (ΑΑ). Πετροκότοψας, ά. (ΙΙΒ). Υπερασπιστής της Πατρίδος, ε' (ΙΠ). Έλληνομός, ά. (ΑΚ). Όνειροσκαλισμένο Δαφνοστάφυλο, ά. (!). Μαρούς, ά. (ΓΚ). Άνήσυχον Πνεύμα, ά. (ΘΙ). Νέος Γκαρος, ά. (ΒΓ). Πρωϊατόπουλο, ά. (ΓΑ). Έπιστοπλήτρος, κ. (!!!). Μορτάκι, κ. (ΑΞ). Όάλης Βλαστός, ά. Σκανδαλιάρη, κ. (ΙΙΙ). Λεοντιδής, ά. (!!!). Σβυσμένη Έλλας, κ. (Δνς Σ). Άνανέωσις Ψευδωνύμων: Μυστηριώδης Ίπλις, ά. Περστικός, ά. Άπερος Νίκη, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Έχώ τα έλαβα όλα χαρτί λύσεων έστειλα: Δόγυόλαν (έκαμες πολύ καλά θ' το διαδοσω με τή σπειρά του και θα σου πώ) Βοοκοπούλαν (μετα χαράς αυτό, είδες, σου ένέκρινα) έστειλα 5 τετράδια (γράψε μου) Άγαθι (έλαβα νομίζω ότι σου άπάντησα και στο προηγούμενο) πως πήγες στα Μαθηματικά; Ακρηάτητο Γέλιο (χαίρω που είσαι τόσο εδχαριστημένη από μένα) υποθέτω, ότι ο Κρίτων σεσ εδχρήθηκε «καλά αποτελέσματα» στους διαγωνισμούς; Έθνοφροσύνη (τής γιαγιάς σου, της αδιστής κυρά Βα-

αίλικης, πού είναι τώρα εναντίον χρονών, φίλος της κι' από μέρος μου τὸ χέρι, νὰ μὲ δώσῃ τὴν ἀρχὴ τῆς) **Παπαρούναν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Κρητικοπούλαν** (σοὺ τὸ ἐνέκρινα· χαρὰ λύσεων ἔστειλα τὴν «Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων» δὲν ἔχω τόπο νὰ σοὺ ἐγγύσω· ἀλλὰ κι' αὐτὴν, κι' ἄλλες τὶς ἄλλες δύσκολες Ἀσκήσεις θὰ μάθῃς νὰ τὶς λύῃς ἀπὸ τὶς λύσεις τούτες πού δημοσιεύονται· θὰ βλέπῃς δηλ. πῶς λύνεται μιά, καὶ θὰ ἐνοήσῃς πῶς εἶναι καμωμένες κι' οἱ ἄλλες αὐτοῦ τοῦ εἴδους.) **Τσοπανοπούλαν** (τώρα φηφίζονται τὰ ψευδιῶνα μα τοῦ 1932· τὸ δικό σου εἶναι φετεινό, ἄρα θὰ εἶναι ἀποφῆμο τοῦ χρόνου· ἔλαβα) **Σπίγγα** (ἔδωσα τὸ γράμμα σου γιὰ τὶς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς στὸν κ. Φαίδωνα κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ πού σοὺ ἀρέσουν τόσο· ἀπὸ τὶς φωτογραφίας ἐκείνες τούτες θὰ δημοσιεύω ἄλλη μιά· ἀφῆς ἀκόμα νὰ ἰδοῦμε· ἐκτός ἂν τὶς βάλῃσαι) **Θέλιαν** (αἴθε γιὰ τοὺς βαθμούς· ἔστειλα 17 τετράδια) **Ριζῆν** (μετὰ χαρᾶς· πολὺ μὲ ἀρεσε τὸ γράμμα σου· θάχω γρήγορα κι' ἄλλο;) **Ἀπόλλωνα Σ.** **Ἀντωνίου** (χαίρω πολὺ· σήμερα, βλέπεις, σοὺ δημοσιεύω καὶ μιά Ἀσκηση) **Ἀργογαίε τῆς Ἰονίας** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινα καὶ χάρω πολὺ) **Ρασκουτεῖν** (θὰ σοὺ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο) **Τιτίαν** (καὶ σένα γιὰ τὸ ἐρχόμενο νο σὲ ἄφησα) **Γεραδιῆρον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 **Μαρτίου**, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου.

202. Λεξιγράφος
Κοινὸ φρούτο ἂν εἴσω... χόμω,
Ἀγοιολογούουδο θὰ κάμω
Πού σὲ κάτι χρησιμεύει
Καὶ καθέννας τὸ μαζεύει
Λαχτάρια τῆς Λευτεριάς

203. Στοιχειοστονόγραφος
Φυτὸ παίρνω πού εὐωδιάζει
Καὶ στολίζει καὶ... ἐνθουσιάζει.
Ἐνα γράμμα τοῦ προσθέτω
Καὶ σ' αὐτὸ τὸν τόνο θέτω.
Γιὰ νὰ ἴδω—τὶ ξαφνικό! —
Πέλαγος ἑλληνικό.
Ἀπέλλων Σ. Ἀντωνίου

204. Μεταγραμματισμός
Πῶς, ἐνὸς ἦσαν μαθητῆς
Τοῦ Λυρωτῆ Μεναία,
Ἄλλης θεησκαίας ἰδουτῆς
Ἔγινε στήν Ἀσία;
—Τί νὰ εἶς πῶ! τὸ θάμμα
Δὲν εἶναι καὶ μεγάλο;
Τοῦ ἄλλαξα ἕνα γράμμα.
Τοῦ δίπλασα ἕνα ἄλλο.
Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

205. Τονόγραφος
Ὅπως ἔχω, ἐγὼ εἶμαι μιά
Ἀπὸ τὶς γνωστὰς σου ἐννιά.
Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Τότε κάπου θὰ μὲ κλείσῃς.
Πειραιωτάκι

206. Διπνωτόν
* * * * * = Ἀρχ. περίφημος πόλις
* * * * * = Πόλις τῆς Πελοπον-
* * * * * (νήσου)
* * * * * = Θεὰ ἀμείλικτος
* * * * *
* * * * * = Ποταμὸς τ. Ἀττικῆς
Καὶ καθέτως τὸ ἴδιον.
Ὀνειρημένη Πατρίδα

207. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
— Μ' ἀρέσει νὰ κάθουμαι κι' ἐγὼ
στὸ χαλί, μὲ νὰ λέω καὶ παραμύθια
σὺν κι' ἐκείνῃ.
— Ποιά;
— Τὴν εἶπα.
Ἄλκυοντις

208. Αἰσιλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἄρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν Τίτωνα, τὰ δὲ
τρίτα μυθικὸν Ἦρωα:
1. Ὁ κόσμος ὅλος· 2. Ἴερὸν πλοῖον·
3. Ὀμηρικὴ βασίλισσα· 4. Γάλλος τρα-
γικός· 5. Ἀρχαία θεσσαλικὴ πόλις· 6.
Εἶδος ποιήματος· 7. Νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου.
Ἰδμενεὺς

209. Μικτὸν
κς - υαει - τ - ουα - τ - ςει - τ - ια
Θέλιμα

210. Γρίφος
κς
κς ουδ κς ν λ Ἴων
κς κε δγ
Πριγκίπισσα τῶν Δελλαρίων

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμάτων Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3

33. Πυρρός (πύρ, ἔτος). — 34. Λά-
ρος-Λάϊος.—35. Μῦθος-θυμός.—36. Ὁ
Παλαμήδης, ἡ παλαμήδα, τὸ Παλαμήδι.
87. Η Χ Ω 38. ΠΑΡΙΣΙΟΙ (ἀρ-
Χ Ω Μ Α σις, ροιά, ἱππασία,
Ω Μ Ε Γ Α σάρισα, δρασις). —
Α Γ Ν Η 39. ΓΝΘ-ΣΤΝ (Γνώ-
Α Η Ρ θι σαυτὸν) ΠΑ-ΥΑΕ
(Φιλίαν φύλακτε): Γίγαντες, Νίνευι,
Θάσος, ΣΥλλας, Τάμεσις, ΝΕβων. —
40. Χαίρει βάθος ἀμετρητὸν. — 41. Ἡ
ὄψεις εἶναι μέγα προτέρημα (ι σύν,
ἐς εἰς ι, καὶ μέγα πρῶτες, ρήμα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἰς 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὴ στοι-
χεῖα δρ. 5. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 50 λεπτὸ ἢ λέξις μὲ πέντε δρ. στοιχεῖα
δρ. 4 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνάρηται πληρῶνται τὰ
διπλά ἢ προκληρομὴ εἶναι ἀπαράτητη.
[ΑΓ'—211]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μας. Βρα-
βεῖομα: 1) Χωρὶς Φτερά, 2) Ἀδμαν,
3) Πλέανθ. Ἐπιπέδος: Ὀνειρημένη Πα-
τρίς, Ἀντινέα. Βραβεῖα στέλλονται. Στεί-
λαντας ὑπερῶχρηστούρα.
Σφιγξ, Ἐλπίς, Ἰὸ
[ΑΓ'—212]

Μαίνοντας στὸ Διαπλοσκόσιο χαίρε-
τῶ δλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυσ-
τικὰ. Δ/σις: Ὅδος Θῆρας 24-Β. Ἀθήνας,
διὰ: Βοσκοπούλα
[ΑΓ'—213]

Δνὶς Φαλαγκά, ἀπειρα συγχαρητήρια
γιὰ τὸ ἐπέροχο ἐμμετρο διήγημά σας.
Φιντία, Δ/σις: Χαλαρήμη 8, Πάτρας.
Ἐλισβουσα Ἑλλάς
[ΑΓ'—214]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ἐπεσομένης Λαίδης.—Πῶς
μὲ φαντάζεστε; Προδικεῖται διήγησι,
συμμετοχὴ διδραχμῆ. Ἀκριβέστερη ἀπάν-
τησι βραβεύεται. Ἀποκλείονται ὅσοι μὲ
γνωρίζουν προσωπικῶς. Παλαιῶν Πατρῶν
Γερμανὸν 13, Θεσσαλονίκη.

[ΑΓ'—215]
Ἐκδοτῶν περσογενῶς· καθε ἀλληλο-
γράφαν, διὰ λόγους ὑγιείας. Ζητῶ
συγγνώμην. — Ὀνειρημένη Πατρίς, χρόνια
πλάτα. (καθυστερημένα).
Ἄδμαν Ψυχῆς

[ΑΓ'—216]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ γράφαις:
Ἀθανάσιον Καλαμακρήν, Αἰόλου 21,
Παλαιῶν Φάληρον, διὰ:
Ἐνδοξον Ἑλλάδα
[ΑΓ'—217]

ἘΣΠΕΡΑΝΤΟ
Ἀποτελέσματα (ΑΓ'—29) διαγωνισμοῦ.
Ἑλλείπει ἀπάντησεων βραβεῖομα μὲ-
νο Ἀγγελουδὶ τῶν Ὀνειρίων, Πληγω-
μένον Ἀσόν.—Δίδουμε φήφους: Ἀγγε-
λουδὶ τῶν Ὀνειρίων 30, Πληγωμένος Ἀσ-
τὸ, 20. Χωρὶς Φτερά 23, Ἀσιπέδος 15.
Ψηφοδέλτια ἐστάλησαν. (Διαπλαστικὴ Βε-
βαίωσις).
[ΑΓ'—218]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλοσῶσης στέλω χίλια χαίρετα
στὸν Διαπλοσκόσιο. Ἀλληλογραφίαι, ἀν-
ταλλάσσω τοπτικὰ καλλιτεχνικά, Μ. Μυσ-
τικὰ μὲ δλους-ες. Ἄν θέλατε, σταίλιτε
στὴ Δ/σι: Βασιλεῖον Ν. Γουδῆν, Ρόδος Αἰ-
γαίου.
Νέος Ἰναρος
[ΑΓ'—219]

Ἀποκαλύψεις: Ἀλία—Ι. Φρατζολᾶς,
Λευκὸς Διάδελος—Κωνστ. Παυλιδῆτος.
Λευκαδίτικο Ἀργογαίε
[ΑΓ'—220]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλοσκόσιο
χαίρετῶ δλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικὰ. Γράφαις: Γεώργιον Γρηγορόπου-
λον, ὁδὸς Δελφειογράφου 88-Β', Πειραιᾶ,
διὰ:
Ἄδμαν τῆς Μοναξιάς
[ΑΓ'—221]

Ἐπεσομένη Δόρδε, καθε τὰς διαφη-
μίσεις σὲ γνωρίζω.—Νταίση, σὲ γνω-
ρίζω.
Ζαζὸς
[ΑΓ'—222]

Ἀνθισμένη Λεμονιά 2^{50/100} μπόι.
Πηλειοστῆτικο Κεράσι μεγάλα αὐτιά.
Ἐλαιοδοπέλετρα
[ΑΓ'—223]

Σπουδαστῆς ἀναστάτων σχολῶν Πο-
λυτεχνεῖου ἀναλαμβάνει παραδόσεις
μαθηματικῶν εἰς μαθητῆς γυμνασίου. Γρά-
φαις: Κωστήν, Ἰθάκης 29. Ἀθήνας.
* * * * *

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1932), ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 39 τόμοις ὑπάρχουν
οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ-
ροφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ
1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρροφος δρ.
110 καὶ ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς. Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρροφος καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
δρχ. 35 εἴτε ἀρροφος εἴτε ραμμένος.